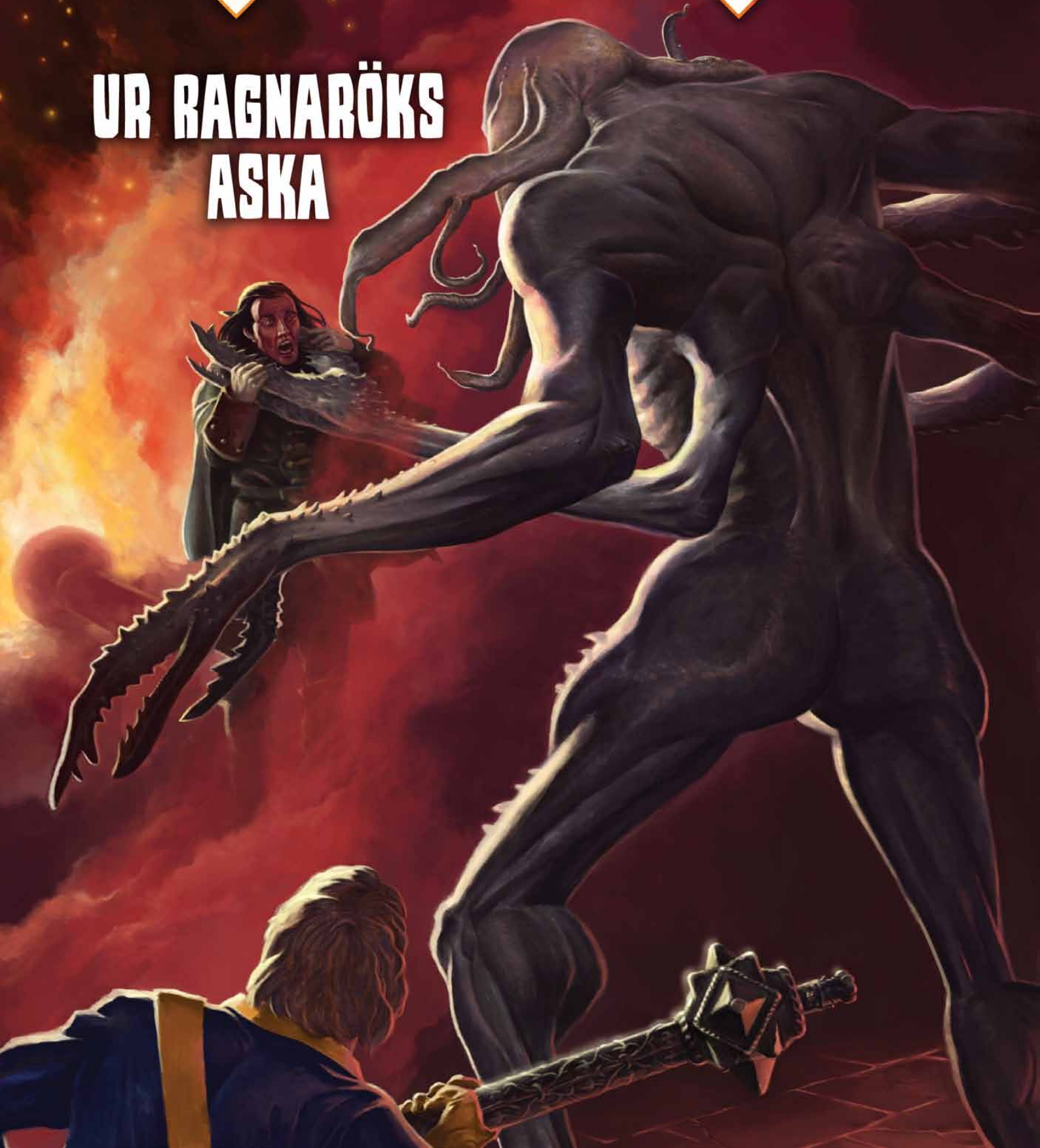
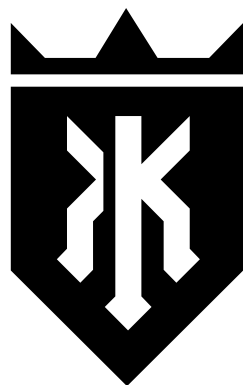

Jörgen Karlssons

KARL KÄMPE

UR RAGNARÖKS
ASKA

Jörgen Karlsson

Ur Ragnaröks Aska

Den första novellen i berättelsen om Karl Kämpe
Andra utkastet

Introduktion	3
Karta	6
Prolog	7
Kapitel 1	8
Kapitel 2	14
Kapitel 3	21
Kapitel 4	30
Kapitel 5	35
Kapitel 6	42
Kapitel 7	47
Kapitel 8	52
Kapitel 9	59
Kapitel 10	63

Copyright © Jörgen Karlsson 2014 • Logotyp och sköld: Niklas Brandt

Omslagsbild: Daniel Falck • Karta: Pär Lindström

Illustrationer: Per Folmer, Carlos Lundhall & Reine Rosenberg

INTRODUKTION

Karl Julius Axelsson föddes i nådens år 1679 på faderns lilla soldattorp i Uppland. Den nyfödde pojken fick aldrig träffa sin far då han omkom i slutskedet av det skånska kriget i strid mot danskar och lömska snapphanar. Karl blev därför ensamt fostrad av sin mor Karolina som aldrig kom att gifta om sig. Redan tidigt väcktes hans intresse för bragder och stordåd då hans mor under kalla vinterkvällar brukade läsa de grekiska hjältesagorna för honom framför elden.

I tidig ungdom förälskade sig Karl i en grannpiga men när hon bryskt avfärdade hans svärmerier gick allting snett. Ett tumult uppstod och pigans fästman kom springande för att skydda sin blivande hustru. Karl som redan var stor för sin ålder hade inga besvär med att slå fästmannen gul och blå innan bråket hann avstyrras. När Karolina fick höra vad Karl hade gjort blev hon rosenrasande och skickade iväg sonen för att arbeta i skogen som timmerhuggare. Det blev en mödosam tid i Karls liv men det var även under dessa år som han byggde upp den herkuliska styrkan i kroppen som skulle komma honom så väl till pass senare i livet.

År 1696 ledsnade Karl på livet i skogen. Tillsammans med Karolina (som tagit sonen till nåder) reste han ner till Stockholm för att ta värvning vid det kungliga livregementet. Under mönstringen

hamnade Karl åter i trubbel, denna gång med en mönstringsofficer. Det hela utmynnade i rabalder som fick avbrytas av Karl XI själv som precis hade anlänt för inspektion. När kungen fick veta vad oredan berodde på blev han förgrymmad. Tre ärrade busar omringade på kunglig beordran Karl för att ge den uppstudsiga ynglingen den omgång som han så väl förtjänade. Föga ont anade busarna innan de låg på marken och kved att det var ett uppretat lejon och inte ett lamm de hade att göra med. Kungen imponerades av Karl Axelssons stridsvilja och gav honom soldatnamnet Kämpe och en plats i livregementet till häst.

Åren i Stockholm blev inte vad Karl hade tänkt sig. Han hamnade under den koleriske kapten Joar Ulvhiertas befäl som plågade de unga rekryterna och beordrade dem att göra förnedrande och skamliga uppgifter. Alla hatade svarte Joars vanstyre och en dag sade rekryten Erik Liberwald emot. Detta fick kaptenen helt att tappa fattningen och för sin oförsämmdhet misshandlades den stackars Erik så att han fick men för livet. Några dagar senare fann fiskare Eriks döda kropp guppandes i Saltsjön, han hade tagit sitt liv. Karl beskyllde kapten Ulvhierta för Eriks allt för tidiga död men innan han hann göra något åt saken kom det stora nordiska kriget.

Karl och hans regemente skeppades över till svenska Estland. Vid slaget vid Narva år 1700 fick Karl sitt första riktiga elddop där han vann både ära och berömmelse. Kriget tog dock inte slut där och under åren som följde deltog han i de flesta stora slag och fälttåg. År 1707 satt Karl åter i sadeln, nu som ärrad buse, redo att som en bland många ta sig an Peter den Store. Den svenska armén upplevde dock svåra motgångar under fälttåget i Ryssland. Fienden använde sig av den brända jordens taktik och vägrade att gå i motstrid. Efter den strängaste vintern på mannaminne möttes de båda

arméerna vid Poltava. Uppgörelsens tid var äntligen inne. Tidigt på morgonen den 28 juni 1709 gick Karl Kämpe och de andra karolinerna till anfall. Vad som hände sedan berättas i Ur Ragnaröks Aska, den första novellen i berättelsen om Karl Kämpe.

DEL AV EUROPA ÅR 1700

 STÖRRE FÄLTSLAG SOM
KARL KÄMPE DELTAGIT I.

 PLATSER DÄR KARL KÄMPE
MÖTT DJÄVULENS HANTLANGARE.

PROLOG

Under tio blodiga år har det stora nordiska kriget rasat. Stormakten Sverige har på egen hand lyckats besegra alla fiender utom det eftersatta Ryssland. Fulla av självförtroende efter alla ärorika segrar marscherar Karl XII och hans tillsynes oövervinnerliga karoliner österut. Efter den ryska katastrofen vid Narva har dock den ryska armén vägrat att möta den svenska på slagfältet. Istället har svenskarna lockats långt in i Ukraina i ett mödosamt gerillakrig. Trötta, hungriga och demoraliserade når de slutligen fram till Poltava där den ryska rävsaxen slår ihop sina käftar.

KAPITEL 1

Den 28 juni i nådens år 1709 bryter Peter den store ryggraden på den svenska armén. Efter den strängaste vintern i mannaminne lider den svenske kungen Karl XII ett förkrossande nederlag vid Poltava som långt senare skulle visa sig vara början till slutet på det svenska stormaktsväldet. I det stora nordiska kriget har krigslyckan obönhörligt vänt sig mot svenskarna och sakta har fallet mot den slutliga undergången börjat. Att Karl XII fick betala ett högt pris för sitt högmod är det få från denna mörka tid som förnekar. Trots detta och svenskarnas prekära situationen är kriget långt ifrån över. Det kommer att dröja många långa år innan bödelns tunga yxa slutligen faller på det svenska stormaktsrikets nacke.

En av de tusentals karoliner som låg kvar på Poltavas blodiga slagfält efter att krutröken lagt sig var en löjtnant vid det kungliga livregementet till häst. Hans namn var Karl Kämpe och han härstammade från Uppland fast hans mor hade rötter från Öland. Vid Poltava var han i trettioårsåldern med ett allvarligt ansikte fårat av det långa kriget. Hans hår var ljust, hakan kraftig och blicken mörk. Han var längre än de flesta och besatt en timmerhuggares herkuliska styrka. Han var en rutinerad buse och hade en erfarenhet som letade sig tillbaka ända till Narva. Av naturen var han hård,

kraftfull och plikttrogen. Det hårda livet i fält hade gjort honom snar till våldsam vrede men han kunde också falla i djup melankoli. Karl var som många andra en man formad av sin tid. Föga hade han anat att den svenska armén denna ödesdigra morgon skulle marschera mot sin undergång i en orkan av blykulor och kanoneld.

Med ett ryck vaknade Karl upp från sin medvetlöshet. Till en början förstod han inte var han var eller vad som hade inträffat. Hans huvud snurrade plågsamt som ett gammalt kvarnhjul och solen plågade hans ögon. Hans förtorkade tunga tryckte strävt mot gommen och han önskade att han hade något att dricka. Öl, vin, vatten, vad som helst. Han slickade sina läppar men smaken av blod fick bara minnena av dagens sammanbrott att strömma tillbaka. Han undrade varför just han hade överlevt när så många andra karoliner hade dött.

Katastrofen hade börjat mitt i natten när den svenska armén under stor förvirring hade försökt ställa upp sig för ett tidigt överraskningsanfall mot det ryska lägret. Detta hade dessvärre misslyckats och när den blodröda morgonsolen sprängde fram över horisonten gick svenskarna av tidsnöd till anfall i oreda. Karl och hans kavalleriregemente hade inte varit involverade i de inledande fäktningarna men när ryska ryttare hotade hade de kallats fram. I Jesu namn hade de anfallit och jagat bort det ryska kavalleriet från slagfältet. Ett berg av fiender hade skjutits, huggits eller manglats ner men någon seger hade inte kunnat bärgas. Karls huggarm hade krampat av trötthet och trots att hans värja glänste röd i Ukrainas gryningsljus törstade den fortfarande efter mer blod. Förintelsen hade trots allt bara börjat.

Runt omkring Karl låg de döda och sårade utspridda över slagfältet som mest liknade ett söndersprängt slakthus. En olidlig kako-

foni av hjärtskärande jämmerrop, ömkliga snyftningar och böner om syndernas förlåtelse plågade hans öron och han önskade att Gud ville hämta dessa dömda själar så att även han kunde få ro. För en stund lindrades hans pina när solen gled in bakom ett moln utan silverkant. Den oväntade svalkan gjorde att han kunde tänka klarare och han började sakta förstå den prekära situationen som han fortfarande befann sig i. Tvärs över hans bröstorg låg den döda kroppen efter en rysk pikenare som gjorde det svårt för honom att andas. Han svor, slet, drog och med mycket möda lyckades han kämpa den ena armen fri. Han försökte trycka undan kroppen men fann ingen kraft i sin utmattade och stela kropp. Hopplösheten tvingade honom att inse att han låg där han låg, fastklämd mellan pikenaren och kadavret från sin döda häst. Efter en sista misslyckad ansträngning gav han upp sina frigörningsförsök och resignerade. Det enda som återstod tycktes vara det utdragna slutet. *Det var inte så här sagan om Karl Kämpe skulle sluta.* Blödande och hjälplös som en vingklippt örn skulle han dö i ett land långt hemifrån. Snart skulle vedergällningens grymma timme infinna sig när likplundrare likt svärmande myror skulle inta slagfältet. En moskovitisk bödel skulle inom kort hitta honom, höja sin sabel och slakta Karl som en övergödd julegris och därefter plundra honom på de få värdesaker han ägde.

Bittert önskade Karl att han inte hade överlevt det svenska slutanfallet. Det anfall där hans skvadron i ren desperation hade angripit en hel rysk bataljon. I vansinnig hastighet hade de ridit mot en gigantisk fyrkant av laddade musköter, dundrande kanoner och ond bråd död. Den ryska elden hade rivit upp stora sår i de anstormande svenska leden men den hade inte tvingat dem tillbaka. Med ett öronbedövande brak hade den karolinska pansarnäven kol-

liderat med den ryska linjen i en sista rytande attack. När Karl sett fienden i vitögat hade han avfyrat sina flintlåspistoler och därefter åter låtit värjan utföra sitt dödliga värv. Blodet hade sprutat och krutröken hade legat tjock. Hur många fiender som svenskarna än fällde välldes det hela tiden fram nya, frampiskade av sina skoningslösa ryska befäl. En djärv kosack hade ryckt fram mot Karl och för ett ögonblick dansade deras värjor en dödlig dans innan kosackens huvud klövs likt en torkad vedkubbe. Knappt hade Karl hunnit tor-ka bort blod och hjärnsubstans från ansiktet innan nästa fiende var på honom. Denne soldat tog det säkra före det osäkra och stötte sin pik rakt i buken på Karls häst som stöp som en välvuxen tallfura. Karl hade turen att inte krossas under hästen när den slog i backen men där tog också hans tur slut. Innan han spottande och fräsande hunnit resa sig träffades han i huvudet av en muskötkolv. Allt blev svart och benen vek sig.

Karl betraktade uppgivet de vita molnen som fridfullt seglade förbi högt ovanför hans huvud och tankarna sökte sig till Gud och det kommande himmelriket. Som alla karoliner var han djupt kristen för inom den svenska armén rådde sträng kyrkotukt. Var morgon och kväll höll fältpredikanterna korum för att ingjuta den rätta protestantiska läran i soldaterna. Otaliga gånger hade Karl och de andra karolinerna samlats oavsett regn, rusk eller kyla för att som goda kristna höra guds ord och herrens förmaningar. Han försökte minnas några av de böner som prelaterna lovat att i förtvivlade ögonblick skulle ge sinnesro och tröst. Han skulle ändå snart dö och beslöt att ge en av dem en chans.

”Herren är min herde, mig skall inget fattas, han låter mig vila på ängar, han för mig till vatten där jag finner ro, han vederkvickar min själ, han leder mig på rätta vägar, för sitt namns skull. Om jag än

vandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag inget ont, ty du är med mig, din käpp och stav, de tröstar mig.”

Han tystnade, det kändes meningslöst att rabbla dessa ord som han hört predikas till honom. I detta sammanhang betydde de ingenting. Karl ville söka försoning men den vrede som vällde fram förvandlade honom till en Lucifers anklagare och han började istället att klandra Gud.

”Herren Jesus Kristus, svara mig. Varför har du övergivet oss? Varför har du så länge hållt din skyddande hand över oss svenskar och konung Karl bara för att överge oss vid det sista slaget? Varför lät du en gudomlig snöstorm svepa in över fienden vid Narva så att de inte såg vår uppmarsch? Varför styrde du våra prämar rätt vid den dristiga övergången av Düna? Är inte vi svenskar ditt utvalda folk som satts till världen för att bestraffa nidingar, vantroende och papister? Är våra synder så stora att du låter straffa oss med död och förintelse, fast det var Sverige som lömskt och utan förvarning blev anfallen av djävulens trojka? Om det finns någon himmelsk rättvisa låter du inte vårt offer vara i onödan. Låt inga moskoviter sätta sina smutsiga fötter på fäderneslandets helgade mark. Låt himmelsk eld och svavel regna över Moskva som du gjorde över Sodom och Gomorra. Om det någonsin är tid att visa gammaltestamentlig vrede så är det förbannat tid nu att göra det.”

Karl kom på sig med att häda så han avslutade sin anklagande harang. Det som hade inträffat denna dag kunde inte vara Guds verk, det måste istället vara djävulens. Bara Hin Håle själv kunde ligga bakom den stora olycka som drabbat Sverige och om Karl nu mot förmodan var på väg mot helvetet skulle han gladeligen möta ondskans furste och spotta honom i ansiktet samtidigt som han slet ut det bultande hjärtat ur hans bröst. Det tröstade att han funnit

den verkliga illgärningsmannen och funnit Gud oskyldig. Han slöt ögonen och det kändes som om han sjönk ned i ett varmt bad. Nu skulle det inte dröja länge. Olika minnesfragment från hans liv började blixtra förbi i rasande takt. I sitt inre såg han Becka gård där han växte upp, han såg sin ömma mor Karolina spinna på sin spinnrock, han mindes den första kyss som en flicka hade gett honom, han såg mötet med Karl XI och slottet Tre Kronors brinnande inferno, han mindes vapenbrodern Orvar vars döda kropp hade skändats och hängts av fienden i ett träd. Fragmenten kom allt snabbare tills allt exploderade i en vit flamma och Karl kände att världen tycktes stråla i ett gudomligt ljus. En sval vind smekte hans kind och all rädsla försvann. Det kändes som om ärkeängeln Gabriel stigit ner från himmelen och viskade i hans öra.

”Din tid är icke kommen, du skall leva och utföra herrens verk. Res på dig soldat, res på dig, ty du är nu en herrens krigare.”

En stöt for genom Karls kropp och en primitiv överlevnadsinstinkt som legat i dvala vaknade till liv. Kraften återkom i hans tröttkörda muskler och han kände livslusten återvända. *Sagan om Karl Kämpe skulle inte sluta i Poltava.* Han skulle inte dö och begravas i en namnlös massgrav som alla hans stupade vapenbröder, det var inte hans öde. Mödosamt började Karl göra nya försök att pressa undan liket som låg och tryckte som en last tegelstenar mot hans bröst.

KAPITEL 2

Utan att Karl Kämpe märkte det började de första plundrarna att anlända till slagfältet. De hade letat sig från säkerheten i det ryska lägret och kommit för att ta del av de dödas rikedomar. Skoningslöst och metodiskt gick de från kropp till kropp och stack ihjäl alla karoliner som fortfarande levde. Därefter söktes liken igenom och länsades på allt av värde. Mynt, smycken och mindre värdesaker plockade plundrarna på sig medan vapen, kläder och stövlar samlades i enorma högar. En liten bit från Karl höll en soldat i grön uniform in sin häst och steg av den i en klumpig rörelse då han för ett ögonblick fastnade med foten i stigbygeln. Soldaten svor och gav sadeln en irriterad smäll. Sedan tittade han sig omkring tills hans blick fann det han sökte. Han började ta sig fram mellan bråten och hästkadavren tills han kom fram till en grupp fallna och sårade.

I brist på annat iakttog Karl den ryske soldaten som han tyckte såg ut att vara väldigt ung, nästan för ung. Han var tanig och rosenkindad som en vilsen korgosse men samtidigt fanns det något skrämmande och oberäkneligt i hans ögon. Karl undrade om han hade sett ut att vara lika bortkommen första gången han besteg ett döende slagfält. I ett meningslöst försök att se äldre ut hade soldaten försökt att odla en mustasch men den var alldeles för fjunig

för att göra något annat än att locka till skratt. Karl insåg att denne unge man inte kunde ha tagit del i dagens fäktningar då hans uniform var alldeles fläckfri och vittnade om liten användning. Kanske tillhörde han den ryska reserven eller kanske var han bara en riktig ynkrygg som bara vågade sig fram efter att segern var bärgad.

Vid kroppen av en fallen karolin stannade soldaten och med en långsam olycksbådande rörelse drog han sabeln från sin balja. I det glittrande solljuset tycktes vapnets egg vara ohyggligt vass. Karl visste vad som nu skulle ske men han var oförmögen att göra något åt saken. Utan förvarning körde ryssen sabeln i magen på den fallne. Efter att han förvissat sig om att kroppen verkligen var död lade han ifrån sig vapnet och började leta igenom kroppen. Till sin lycka fann han en pung med dukater och efter att med viss möda lyckats kränga av en grenadjärsväska från ett annat lik stoppade han penningarna i denna. Uppmuntrad av sin nyfunna rikedom fortsatte soldaten till nästa kropp. Åter lyfte han sabeln men denna gång var hugget så fumligt att när magen sprättades upp så skvätte blodet över hans egna stövlar.

Åter svor han på sin rotvälska till språk. Till sin förvåning fann soldaten att hans senaste offer inte riktigt var död trots två tydliga skottskador och en handfull sticksår. Den döende svensken sträckte med sina sista krafter handen mot soldaten och gav ifrån sig en otäck rossling innan han slutligen gav upp andan. Den skärrade ryssen stack åter sabeln i kroppen och plundrade sedan liket utan större betänkligheter. Denna gång blev bytet ett vackert livländskt silverkrucifix och en signetring i guld. Pojken log ett lika fånigt som girigt leende. Därefter fortsatte han sin domedagsvandring och för varje kropp han plundrade kom han ett steg närmare Karl Kämpe.

”Vid djävulens alla svarta avkommor”, grymtade Karl när han in-

såg att han snart stod på tur. Rasande av uppblossad vrede greppade han åter tag i den döde pikenaren och med en ursinnig kraftansträngning lyckade han trycka liket från bröstkorgen och ner över höfterna så att överkroppen kom fri. I samma moment fick den ryske soldaten syn på honom. De två tittade förvånat på varandra under några korta ögonblick tills pojken fick något mordiskt i sin blick och ett grymt leende spred sig över hans purpurfärgade läppar.

”Satan”, svor Karl. Förtvivlat började han att leta i bråten efter något att försvara sig med. Han satt fortfarande fast med benen och soldaten stormade fram och höjde triumferande sabeln för att utdela ett banehugg. I sista stund fick Karl tag i en avhuggen pik och med ett desperat utfall högg han liggande mot pojken. Pikspetsen styrdes som av ett Guds under mot den framstörtande fienden och träffade undersidan av käken och trängde igenom gommen och upp i hjärnan. Vanmäktigt slog den unge soldaten omkring sig med armarna innan hans livlösa kropp slog i marken.

Karl tog några djupa andetag av lättnad och torkade sedan likgiltigt av sig blodet som hade träffat honom i ansiktet. *Ryssarna skulle tänka sig för innan de skickade ut pojkspolingar att utföra arbeten som var ämnade för män.* Han greppade åter tag i liket som låg över hans höft och med en sista kraftansträngning fick han loss benen och kunde kravla sig upp på fötter. En bit bort från Karl fanns det fortfarande ett halvt dussin ryska plundrare som alla av någon förbryllande anledning inte hade upptäckt att en av de sina just hade fallit. Plundrarna hade visserligen sina giriga blickar riktade mot marken men borde inte någon ha märkt något? Kunde deras önskan att roffa åt sig så mycket som möjligt av slagfältets rikedomar ha distraherat dem? Det var i det ögonblicket Karl märkte att han från topp till tå var täckt av ett tjockt lager damm, jord och torkat

blod. Hans uniform var så smutsig att den blå färgen inte längre syntes. Många av plundrarna var också helt eller delvist täckta av ett liknande smutslager och detta oväntade kamouflage kunde bli hans räddning om han agerade snabbt.

Kvickt dök han åter ner bakom hästkadavret och letade fram två flintlåspistoler och en blodig rytтарvärja i bråten. Han laddade febrilt pistolerna och torkade av värjan på ett grönklätt lik. Misstyckte den stupade fienden fick väl denne protestera. Om Karl kunde nå den nyss dräpta soldatens häst och därefter diskret lämna slagfältet hade han en chans att komma undan. Det gällde bara att inte förivra sig och dra till sig onödig uppmärksamhet.

Karl reste sig och försökte spela oberörd. Med några vacklande steg började han gå mot hästen, noga med att inte trampa på något av liken som låg omkring honom. De kunde ge ifrån sig oväntade ljud och det ville han för allt i världen undvika.

Plötsligt var det någon som högg tag i hans fot och höll honom fast i ett järngrepp. Instinktivt snurrade Karl runt och drog värjan i en enda snabb rörelse och riktade spetsen mot halsen på den man som höll honom fast. Till sin förvåning upptäckte han att mannen var svensk och dessutom någon som han kände och hatade. Det var kapten Joar Ulvhierta, vida känd, eller rättare sagt okänd, inom armén som ett hänsynslöst koleriskt svin och en svart djävul till människa. Som grön rekryt hade Karl hamnat under Ulvhiertas befäl och där upptäckte han snabbt att denne man fann stort nöje i att förnedra och plåga andra. En annan rekryt vid namn Erik Liberald hade varit Ulvhiertas speciella hackkyckling under grundutbildningen och denne hade därför fått lida mycket. Allt eftersom tiden gick började Erik må allt sämre och en dag hade han vägrat att lyda order.

Ulvhierta hade då blivit helt vansinnig och innan någon hunnit ingripa hade svarte Joar misshandlat den stackars Erik så till den milda grad att han fick men för livet. Detta hade givetvis skapat stor uppståndelse i regementet och Karl hade haft stora förhoppningar att detta skulle leda till slutet på Ulvhiertas sadistiska skräckvälde. Men i den efterföljande regementskrigsrätten hade Ulvhierta friats helt från alla anklagelser om tjänstefel medan den stackars Erik hade funnits skyldig till sturskhet mot befäl och dömts till tre dussin piskrapp. Efter den pryglingen blev Erik aldrig mer sig lik och en tidig morgon några dagar senare hade fiskare funnit hans döda kropp guppanades i Saltsjön utanför Skeppsbrokajen. Han hade tagit sitt liv. Under de kommande veckorna hade Karl haft många mörka tankar om vedergällning för den oförrätt som Erik råkat ut för. Han hade fantiserat om rådbråkning och om att rista blodörn men innan några riktiga hämndplaner hunnit ta form hade kriget kommit. Långt senare vid Narva hade Ulvhierta fått vad han förtjänat. En rysk kula hade träffat honom och han hade skickats hem till Sverige för vård och förmodad dödsbädd. Ulvhierta hade dock mot alla odds överlevt även om hans tillfriskning tog lång tid. Lagom till uttåget från Sachsen var han till Karls stora förtret tillbaka i den svenska armén.

Joar Ulvhierta tittade vädjande på Karl och försökte säga något men han fick inte fram några ord. Han hade ett otäckt sår över buken och med den fria handen höll han tarmarna på plats så att de inte skulle välla ut. Karl visste att ett sådant sår nästan alltid var dödligt även om det kunde ta dagar innan döden kom. Istället för att ge kaptenen en barmhärtighetens nådastöt böjde hans sig ner och viskade i hans öra.

”Du är en ond man Joar Ulvhierta. Det har du alltid varit. Om

du någonsin i hela ditt svarta liv kunnat visa en gnutta kärlek eller medlidande för någon annan kanske du i denna stund skulle skonas men jag anar att en svart själ som du inte kan älska någon eller något, inte ens dig själv. Må du brinna i helvetet där du hör hemma, från mig har du ingen nåd att vänta.”

Ulvhiertas ögon glödde av hat men han kunde ingenting göra. Han skulle dö där han låg, det visste de båda. Det hela var bara en tidsfråga och Karl gjorde ingenting för att förkorta denna plåga. Trots det kunde han inte låta bli att känna ett visst medlidande med den döende. Men så förhårdade han sitt hjärta och gick mot den ryske soldatens väntande häst utan att vända sig om.

Springaren började trippa oroligt när han kom närmare. Det var en vacker brun hingst som hade både temperament och en livlighet som gjorde karolinen nervös. Försiktigt smekte Karl hästens mule och fångade betslet. Med en vig rörelse svingade han sig upp i sadeln och drog åt tyglarna. Det gällde redan från början att visa vem det var som bestämde och hästen underkastade sig omedelbart sin nye herres vilja. Med en lätt spark manade Karl hästen framåt i skritt. Han blev dock fundersam. Åt vilket håll skulle han rida? Karl var dödligt trött på kriget och kungens krigiska lynne. Han längtade hem till Sverige och ville åter se Becka gård där han växte upp. Han ville knacka på dörren och krama om sin överraskade mor när hon öppnade. Han ville inte kriga mer, han ville bara komma bort från vansinnet. Plikten krävde dock att han återvände till armén men i denna stund, omgiven av mer död och förintelse än någon människa någonsin borde uppleva, bröt han mot sin instinkt. Karl hade tjänat sitt land troget i femton år. Han hade ingen lust att kasta bort det som återstod av hans liv på ett förlorat krig. *Kungen åt pockars*. Gud hade i all sin allsmäktighet visat att han lyft sin skyddande hand

från Karl XII och hans folk. Om Karl åter ville se fäderneslandet var det var man för sig själv som gällde.

Men frågan återstod. I vilken riktning skulle han rida för att ha störst chans att komma undan? Österut kunde han inte rida för där fanns det jättelika ryska lägret där det tidiga segerfirandet redan hade börjat. Norrut var föga lockande med sina besvärliga träskmarker och skulle han lyckas ta sig förbi dem skulle alla vägar bara leda vidare mot Moskva. Där skulle han vara lika välkommen som en pestsmittad hund. Någonstans söderut fanns den svenska trossen och det som återstod av den svenska armén. Förmodligen fanns även kungen där om han fortfarande levde. Sporadisk skottlossning och ryska truppörelser i den riktningen fick Karl att inte välja det alternativet. Det enda väderstreck som återstod som verkade klokt var västerut. Där skulle de ryska soldaterna vara få och föga organiserade. Om Karl höll sig gömd om dagen och färdades efter stjärnorna om natten fanns en liten chans att han skulle kunna nå Polen där den svenske marionetten Stanislaw Leszczyński fortfarande var kung. Kunde Karl bara nå Polen skulle han enkelt kunna kliva ombord på någon av de båtar som varje vecka seglade över Östersjön till Sverige och friheten. Valet var i slutändan enkelt. Karl började rida västerut samtidigt som de första korparna anlände till slagfältet för att kalasa vid det festbord som människan i all sin gränslösa enfald hade dukat fram denna dag.

KAPITEL 3

Fanorna fladdrade i den milda vinden, trumpeterna spelade och huraropen avlöste varandra i det ryska lägret. Denna dag hade tsaren vunnit en lysande seger och nu var tiden inne att fira viktorian. Tunnor med öl rullades fram, grillat kött och nybakat bröd serverades och kvinnorna, vare sig de var fruar eller skökor, tog emot de segerande männen med stora leenden och öppna armar. En ny stormakt hade fötts och tsar Peters Ryssland var äntligen redo att ta sin rättmätiga plats bland Europas jättar.

Kapten Jevgenij Yakunin, kallad Zhenya av sina vänner, red in i det ryska lägret i spetsen för sina dragoner. Han var på ett strålande humör och skrattade högt när han togs emot som en av dagens stora hjältar. Trots många skrapsår och blåmärken hade han överlevt dagens fäktningar utan några större blessyrer. Det hade visserligen varit nära att han mist huvudet när en förlupen kula hade borrar sig genom hans trekornshatt men förutom den incidenten hade den allsmäktige herren förbarmat sig över honom. All nervositet och ångest som han hade känt de senaste dagarna var som bortblåst och han lät sig villigt dras med i lägets euforiska segerrus.

Jevgenij som var en lång och ståtlig herre ansågs vara allt som den moderne ryske officeren skulle vara. Han var en naturlig ledare

och han hade allt det som ett befäl skulle ha, ett hjärta av guld och ett psyke av stål. Efter katastrofen vid Narva hade stora resurser lagts på att omstrukturera den ryska armén efter de moderna motsvarigheterna som härjade nere i Europa. Därför hade Jevgenij och hans dragoner kamperat ihop i flera år och drillats hårt av inhyrda franska och tyska officerare. Jevgenij hade snabbt vunnit sina man- nars förtroende och de skulle efter allt de varit med om gladeligen följa honom till helvetets portar om han så befälde. Efter månader av segdraget gerillakrig mot den invaderande svensken hade de äntligen fått möta fienden öga mot öga på slagfältet. Där hade Jevgenijs ryttarskvadron kämpat tappert men blivit tvingade till reträtt av anstormande svenska ryttare. Denna flykt undan övermakten hade gjort att han hade missat stora delar av huvudbataljen och först mot slutet hade skvadronen hunnit gruppera om och fattat nytt mod.

När svenskarnas vänstra flygel gav vika kastade soldaterna sina musköter och började fly i vild panik. Jevgenij kom precis till slag- fältet för att se det gyllene tillfälle som uppenbarade sig. Han beord- rade omedelbart sina dragoner till anfall och snabbt hade de hun- nit ifatt det till fots flyende infanteriet och därefter hade massakern börjat. Dragonerna hade skjutit, huggit och ridit ner hundratals fiender. Vittringen av seger gav Jevgenij en okontrollerbar blodlust och likt en gigantiskt plog hade hans skvadron svept fram genom de uppluckrade fiendeledden och visat liten nåd. De många åren av förnedrande reträtter och hjärtskärande förluster fick nu sitt utlopp i blod. De blåklädda djävlarerna från väster fick denna dag betala ett högt pris för all uppdämd vrede som nu släpptes lös på dem.

Det första Jevgenij gjorde efter att han anlönt till sin tältplats var att hoppa av hästen och stoppa ner sitt huvud i en tunna med vatten. Den svalkande vätskan kändes underbar och renade hans ansiktet

från blod, lera och krutslagg. När han till slut inte kunde stanna kvar under ytan kastade han huvudet bakåt så att vattnet skvätte i alla riktningar. De som träffades skrattade och Jevgenij började med handflatan skvätta mer vatten omkring sig. Efter denna uppsluppenhet skyndade en trossdräng fram och började dela ut flaskor med kryddstarkt brännvin. Jevgenij greppade en flaska och med van hand sprättade han bort korken och tog några klunkar. I nästa ögonblick blev han överfallen och fick en smutsig björnkram av löjtnant Pudovkin.

”Zhenya, din sorgliga ursäkt till kapten, jag sade ju att vi skulle segra idag”, sade Pudovkin och garvade. Med lätthet lyfte han upp Jevgenij från marken och skakade honom som om han vore ett barn. Han var så upprymd av segern att han helt glömde bort att uppföra sig som en officer.

”Kolya, din svarte björn”, skrattade Jevgenij. ”Var var du när vi andra drev svenskarna från slagfältet? Kände du dig liten och hjälplös och var tvungen att gömma dig bakom något kjolstyg?”

”Ingen kan någonsin säga att jag var som en svensk vid Poltava. Det är min blodiga sabel bevis för. Om någon betvivlar min tapperhet kan jag här och nu reda ut eventuella missförstånd”, svarade Pudovkin och släppte ner sin kapten. De båda officerarna skrattade och föll i varandras armar. Fler dragoner anslöt sig till munterheterna och snart kunde man höra både hurrarop och sång. Jevgenij tyckte att ett tal var i sin ordning så han slet sig loss från sina kamrater och ställde sig på en bänk mitt bland dragonerna och höjde flaskan. Omedelbart började de församlade att tystna för att höra vad kaptenen hade att säga.

”Lyssna”, började Jevgenij men han tappade tråden när han rörd av ögonblickets allvar försökte hitta de ord han sökte.

”Kapten Yakunin”, vrålade någon för att ge Jevgenij sitt uppmunt-
rande stöd.

”Lyssna dragoner, rysslands söner”. Började han om och smekte
sin svarta mustasch. ”Njut denna dag. Njut och var stolta. Kom ihåg
varifrån vi kom och vad vi uträttade här idag. Kom ihåg det mod
som krävdes och det blod det kostade så att vi från denna dag kan
säga till våra fiender: *‘Detta är vårt land, detta är vår jord som vi har
svettats och dött för. Vi är inte längre bönderna på ert schackbräde. Vi
är de nya herrarna och detta är Ryssland.’* Aldrig mer skall vi böja våra
nackar inför någon annan ty idag föddes en ny stormakt. Moder
Ryssland kommer att svepa över Europa som en ostoppt flodvåg
och Europas alla potentater kommer att darra av skräck i sina slott.
Glöm det aldrig och när någon frågar varför ni håller huvudet så
högt så svara: *‘Jag var här denna dag, vid Poltava, den dag då svens-
karna krossades och tsaren lade det nya rikets första hörnsten.’* Hög era
glas med mig i en gemensam skål. För Gud, för Ryssland och för
Peter den store, Nastrovje comrade.”

”Nastrovje”, ekade mellan åhörarna, flaskorna klinkade när de
slogs ihop och alla drack länge och manligt.

Jevgenij kastade den tömda flaskan och upptäckte att han i all
uppståndelse hade glömt bort sin bror. Han undrade var Mikhail
egentligen höll hus. Han hade lämnat brodern i lägret och beordrat
honom att sköta om tältplatsen och reservhästarna medan han och
de andra stred för tsar och moderland.

”Misha, Misha, var är du?” ropade Jevgenij exhalterat samtidigt som
han lyfte på tältduken till sitt och broderns tält. Till sin förvåning
fann han det tomt och övergivet. Han började leta, först i närlig-
gande tält och sedan längre bort i folkmassan. Av en slump sprang han
på samma trossdräng som tidigare delat ut den kryddstarka spriten.

”Har du sett min bror?” frågade Jevgenij. ”Har du sett till Mikhail Yakunin, vet du var Misha håller hus?”

Trossdrängen tittade ner i marken och ville först inte svara, rädd som han var för att budbäraren skulle straffas för dåliga nyheter. Jevgenij tappade humöret när han inte fick något svar och gav trossdrängen en rejäl knuff i axeln så att denne skulle komma på bättre tankar. Trossdrängen tittade oförstående på Jevgenij och pekade sedan med ett smutsigt finger mot slagfältet.

”Jag såg Misha rida iväg för att plundra de döda svenskarna. Han tog en av kaptenens reservhästar och anslöt sig till en grupp tatarer”, sade han och försvann sedan snabbt in i folkmassan.

En mörk skugga föll över Jevgenij. Det verkade som om Mikhail hade brutit mot hans uppmaning att stanna i lägret tills han var tillbaka. Visserligen var svenskarna besegrade men det betydde inte att faran var över. Instinktivt kände han att något var fel. Han kände väl till sin unge brors äregirighet och han hoppades att han nu inte gjort något oöverlagt eller rent av dumdristigt. Jevgenij hoppades att det bara var hans nerver som spelade honom ett spratt men när oron inte ville bedarra blev han övertygad om att något hemskt höll på att inträffa. Han gick därför med raska steg tillbaka till sin löddriga häst och satt upp. Löjtnant Pudovkin som stod i närheten märkte att något underligt var i görningen så han klev fram och greppade tag om tyglarna så att Jevgenij inte kunde rida därifrån.

”Vad står på?” frågade Pudovkin. ”Varför vill kaptenen rida bort från festen i denna triumfens ögonblick?”

Jevgenij stirrade irriterat på Pudovkin men han samlade sig och sade lugnt.

”Det är Misha, han har gett sig ut på slagfältet för att plundra. Jag är rädd för att den valpen inte är mogen uppgiften och att han

i sitt övermod skall göra något dumt. Jag skall föra honom tillbaka till lägret innan han råkar ut för en olycka. Återvänd till firandet så är jag tillbaka om en stund.”

Jevgenij ryckte till sig tyglarna och manade hästen framåt. Pudovkin såg sin kapten allena rida ut ur lägret och han fylldes med en känsla av skam. Han hade aldrig övergivit sin kapten och var inte villig att göra det nu heller. Visst ville han fira som alla andra men lojaliteten mot kaptenen var starkare och oron i dennes ansikte bekymrade honom. Medan Pudovkin gick tillbaka till de andra dragonerna fattade han ett lika ouppskattat som ödesdigert beslut. ”Uppsittning”, röt Pudovkin. Dragonerna stirrade förvånat på löjtnanten och undrade om han narrades med dem. De hade gjort sin insats för idag och ville fira segern, speciellt nu när kvinnofolket var på intågande.

”Hörde ni inte vad jag sade, era ryggradslösa hundar?” fortsatte Pudovkin. ”Uppsittning eller skall jag behöva banka vett i era druckna huvuden? Vår kapten har ensam ridit ut på slagfältet för att leta efter sin försvunna bror. Är det är ingen som bryr sig?”

Pudovkin greppade tag i närmsta dragon och kastade denne i riktning mot hästarna. De andra dragonerna förstod nu att det inte rörde sig om något skämt och skamset satte de ner sina flaskor och satt upp. En stund senare fick kapten Yakunin sällskap av tio av sina trognaste mannar. Med dem vid sin sida skulle det inte ta lång tid att hitta Misha. Löjtnant Pudovkin fick en tacksam nick när han red ikapp sin kapten.

Dragonerna spred ut sig över det vida slagfältet och började leta efter Misha. De kände alla väl till kaptenens bror som trots sin ungdomlighet försökte spela äldre och mognare än han egentligen var. Mer än en gång hade Mishas upptåg lockat till skratt och de visste

att kaptenen älskade sin bror över allt annat. Letandet visade sig bli allt annat än lätt. Överallt låg det döda människor, hästar, vagnar och kanoner i en ohygglig oreda. På vissa ställen hade högar av lik bildats och den leriga marken var klibbig och rödfärgad av allt blod. Bekymmerslöst samlades ryssar, kosacker, tartarer och andra plundrare bredvid varandra för att visa upp de rikedomar som de kommit över.

Plötsligt hörde Jevgenij Yakunin någon som ropade hans namn och vinkade. Omedelbart kastade han om sin häst och red iväg i så hög fart som terrängen tillät. När han närmade sig dragonen som ropat började han frukta det värsta och när han såg Mishas livlösa kropp sjönk allt hopp. Innan hästen hunnit stanna hoppade Jevgenij av och med ett språng var han framme vid sin bror. Tårarna började strömma ner för hans kinder och han föll ner på knä. Misha hade en otäck och rostig pik inkörd i skallen och hans ögon hade rullat bakåt och saknade liv. Med en darrande hand slöt Jevgenij broderns ögon och drog ut piken. Han tog Misha i sin famn men nu brast alla fördämningar. Ett avgrundsskri ekade över slagfältet och alla som hörde det ryggade tillbaka i fasa.

Det tog inte lång tid innan Jevgenijs tankar sökte sig till hämnd. Vem som än låg bakom Mishas död skulle jagas till världens ände om så krävdes. Denna niding bland nidingar skulle tryckas ner i leran och få huvudet inslaget. Därefter skulle hans folk krossas och hans land brännas ner till grunden. Med tårade ögon såg han sig omkring och hans blick fastnade på en tartar som fortsatte sitt plundrande som om ingenting hänt. Försiktigt lade Jevgenij ner Mishas huvud och reste sig upp. Med blixstens hastighet hoppade han över två lik och kastade sig över tartaren.

”Vem var det som gjorde det? Vem var det som dräpte Misha?

Min bror kan inte ha fallit utan att någon sett något. Svara din fåra-fittaknullande byracka innan jag vrider nacken av dig”, fräste Jevgenij så att saliven sprutade samtidigt som han skakade den vettskrämda tartaren så han inte kom sig för att svara. Jevgenij tolkade tystnaden som om tartaren hade något att dölja och slog allt vad han kunde med handflatan över tartarens kind.

”Berätta omedelbart vad du vet eller så kommer du att hosta tänder”, hotade Jevgenij med näven.

Darrande av skräck hävde tartaren ur sig allt han visste så han snubblade över orden.

”För en stund sedan, ryttare jag såg i detta området. Han var helt grå, smutsig, och jag antog att han var en oss. Han var här en stund och sedan åt det hållet red han vidare”, sade tartaren och pekade mot väster.

”Din fördömda idiot. Det var en svensk vars blå uniform täckts av damm och lera. Det var den svensk som dräpte min bror.”

Jevgenij kastade ner tartaren på marken så han blev liggande. Under tiden hade de andra dragonerna hunnit samla sig vid Mishas döda kropp och Pudovkin lade en filt över den döde. Jevgenij sprang tillbaka till sin häst och hoppade upp i sadeln.

”Mishas usla mördare är en svensk soldat som just nu flyr för brinnande livet åt väster. Vi skall jaga ner honom och visa vad vi gör med barnamördare i det här landet. Dmitriy, du stannar kvar här och ser till att Mishas kropp blir förd till mitt tält. När jag återvänder förväntar jag mig att alla förberedelser är gjorda för en kristen begravning.”

”Du kan lita på mig, kapten Yakunin”, svarade Dmitriy och gjorde honnör.

”Gott, då kan vi andra ta upp jakten. Framåt mina vänner för nu

skall rättvisa skipas”. Med de orden galopperade tio ryttare iväg. Ensam kvar stod Dmitriy som fick en konstig känsla att detta var sista gången som han skulle se sina vänner vid liv.

KAPITEL 4

Väster om Poltavas slagfält låg det en liten skog där ett bedrägligt lugn tycktes råda. Skogen bestod av björk, ask, ek och andra prasslande lövverk och verkade vara det perfekta stället för den som ville ligga i bakhåll. Karl Kämpe var väl införstådd i denna lömska gerilataktik som ryssarna hade använt sig av med så stor framgång under de senaste åren. Det skulle inte förvåna honom det minsta om de hade låtit placera ut några dussin karlar i dessa skogar som bara väntade på att någon träskalle skulle kliva in i deras fälla. Han kände därför en stor olust att rida in i skogen men alternativet var värre. Att runda skogen i sydlig riktning skulle göra det närmast omöjligt för honom att försvinna omärkbart. Det var bättre att på vinst eller förlust försöka med skogen och det skydd som lövverket ändå gav.

Han styrde hästen mot en öppning mellan två stammar och kom in under trädkronornas svalkande skugga. Till sin stora överraskning fann han att sumpmark och mosstäckta kärr bredde ut sig i skogen och gjorde hans väg både omständlig och tidskrävande. Han spanade vaksamt efter dolda platser där någon fientlig krypskytt kunde ligga på lur men han varken såg eller hörde något som verkade hotfullt. Allt han upptäckte var kvittrande fåglar och den milda brisen som ruskade om skogens alla träd. Den fridfulla stäm-

ningen påminde honom om de svenska sjumilaskogarna som han hade arbetat i som ung och han längtade än mer att åter få se sitt älskade Sverige.

Fylld av försiktighet red han in i en glänta där en våldsam strid hade utspelat sig. På marken låg ett dussintal döda kroppar, de flesta var karoliner. Av såren att döma hade svenskarna blivit spetsade eller uppsprättade av bajonetter men om detta hade skett före eller efter de dödats var omöjligt att avgöra. Detta krig var i sanning ohyggligt. Karl hade svårt att förstå att denna fridfulla skog bara för några timmar sedan hade varit skådeplats för infernaliska strider med fruktansvärda priser i blod. Han gjorde ett korstecken över de döda och svor att detta inte skulle bli hans öde. *Jag skall kliva över lik om det är det som krävs.* Den eden infriades bokstavligen omedelbart när han tog sig igenom gläntan för att fortsätta sin färd västerut. Han önskade att han hade haft tid att begrava de döda och säga några väl valda ord men han fick istället förlika sig med tanken att hans karolinska vapenbröder redan var uppstigna till himmelriket och nu var vid herrens sida.

Ljudet av porlande vatten väckte Karl från hans tankar. Även om alla vattendrag var idealiska ställen för bakhåll dristade han att närma sig. Han red sakta mellan två stora björkar, vek runt en vildvuxen hasseldunge och kom upp på ett krön. Nedanförrann en fridfull bäck genom skogen likt en slingrande orm. Karl tackade Gud för denna gåva för han var fortfarande fruktansvärt törstig. Först försäkrade han sig om att inga ryssar lurade i närheten och smög sedan försiktigt ner till vattnet. Han formade händerna som en skopa och smakade av. De grekiska gudarnas nektar kunde inte ha smakat bättre. Han fyllde sin tomma vattenflaska och tömde den lika fort i stora klunkar. Därefter fyllde han den igen och förde fram hästen

så att även den skulle få dricka. Det var ännu länge innan någon av de två skulle få vila och de behövde alla krafter de kunde få om de skulle överleva.

Det tog Karl ytterligare en timme innan han hittade ut från skogen. Det var nu sent på eftermiddagen och solen låg redan lågt i väster. Framför honom bredde hela den ukrainska slätten ut sig. Ett landskap som till en början tycktes vara platt som ett vidsträckt hav i stiltje. Men när han studerade terrängen litet mer noggrant fann han att det fanns områden där den var lätt kuperad med både kullar och sänkor. Här och var växte det mindre trädjungar och även skogar som kunde utnyttjas som skydd. Han tog därför sikte på något som liknade några körsbärsträd några hundra alnar bort och manade hästen framåt.

Ungefär halvvägs mot sitt mål fick Karl syn på det han fruktade mest. I sydost uppenbarade sig ett virvlande rökmoln av ryttare på snabba hästar och med slående fanor. Att det rörde sig om fientliga trupper betvivlade inte karolinen för ett ögonblick. Han befann sig nu åter i stor fara. Han var helt prisgiven på det öppna fältet och bara en snabb springare skulle nu kunna rädda hans liv.

”Nu måste du vara rask och modig som bäste Brilliant”, viskade Karl till hästen och gav den sporrarna. Hästen sköt iväg som sprungen ur en kanon och den otämjda vildheten kastade nästan av karolinen men när han återfått balansen gick det undan i en väldig fart. Hästen galopperade i rasande tempo förbi körsbärsträden och passerade farligt nära en övergiven stuga. Karl styrde kräket ner i en sänka och tvingades hoppa över en rutten stock som blockerades hans väg. Han förlitade sig på det stora försprånget han hade och att hans häst tycktes vara både utvilad och stark. Med litet tur skulle han kunna lura bort förföljarna men först gällde det att utöka av-

ståndet. Efter några hundra alnar började sänkan att vrida sig och bli allt smalare. Karl tvingades att svänga kraftigt, först åt höger och sedan åt vänster. Han hoppades att dessa manövrar inte yrde upp allt för mycket damm som kunde avslöja hans position men det var ingenting han kunde oroa sig för nu. Plötsligt började sänkan att luta uppför till den slutligen planade ut med omgivningen. Han tittade oroligt över axeln. Han såg inga spår av förföljarna men han anade var de befann sig. Långt åt öster låg en avlång ås och han gissade att fienden befann sig bakom denna.

Utan att vänta på svar styrde Karl hästen mot den lilla gluggen som fanns mellan en skogsdunge och en kulle. Allt tydde på att han

lyckats skaka av sig förföljarna men han ville vara säker på sin sak. Framme vid träden hoppade han av hästen och band remtyget vid en kraftig gren. Därefter satte han fart uppför kullen. Först på två ben men där det blev brantare blev han tvungen att krypa på alla fyra. När han närmade sig krönet tog han av sig trekornshatten och letade fram sin tubkikare. Den hade otroligt nog överlevt dagens alla strapatser och med ivriga fingrar drog han ut tuben och torkade av linsen med en näsduk.

Han kröp försiktigt som ett lejon genom det vildvuxna gräset och nådde toppen av kullen. Oväntat nära kunde han se de ryska dragonerna i sina förhatliga gröna uniformer. De var som tur var på väg bort ifrån honom i hög hastighet och han kunde inte låta bli att le över sin lyckade list. Han belönade sig själv med en klunk vatten. Med en sista titt i kikaren försäkrade han sig om att ryssarna var på väg bort. Kanske skulle han tack vare herrens outgrundliga nåd komma undan trots allt.

KAPITEL 5

Den glödande ukrainska solen höll på att gå ner i väster. Den vackra klarblå himlen förvandlades till ett brandgult eldhav som blev rödare allt eftersom tiden gick. Dagens tryckande hetta övergick till en ljummen sommarkväll som gjord för kurtisering av vackra kvinnor eller en stillsam reflektion över livet med en god pipa tobak. Kapten Jevgenij Yakunins tankar var dock så långt borta från svärmerier och filosofiska funderingar som någon kunde vara. Han suktade bara efter hämnd, denna önskan var så ursinnig att huvudet värkte. Trots att hans kropp var slutkörd och började säga emot drev tankarna på vedergällning honom framåt. Kunde han bara hinna ifatt Mishas mördare skulle han inte behöva jäkta. Den pina som Jesus känt på korset skulle vara som en tebjudning i jämförelse med den hämnd som han hade i tankarna. Klassiska avrättningsmetoder som stegling och garrottering var allt för lindriga. Jevgenijs redskap skulle istället vara glödande järn, tumskruvar, svultna råttor och vinande knutpiskor. En hel månad skulle han stänga in sig med mördaren i en mörk källare och likt en träsnidare skulle han ta sin tid men istället för att sakta och tålmodigt skapa och förfina skulle han deformera och vanställa. Den prokrustessäng som mördaren skulle ligga i skulle sakta förvandla honom till ett lemlöst

ketin driven till galenskap av all smärta. När mördaren inte längre kunde uthärda mer skulle Jevgenij såga itu kroppen, kroppsdel för kroppsdel. Bitarna skulle sedan spridas över landet så att mördarens själ aldrig fick någon ro. Det var så mördaren skulle bestraffas, det hade Jevgenij bestämt, men först gällde det bara att hitta den redan dömda.

Som vanligt red Jevgenij i täten för sina dragoner, en bra ledare leder från fronten hade han lärt sig. Han viftade med sabeln ovanför sitt huvud och manade mannarna framåt. För tillfället var han tvungen att trycka undan alla tankar på hämnd och försöka tänka logiskt. Han ansträngde sig att sätta sig in i mördarens situation. Om det var han som var en svensk mördare vart skulle han då ta sin tillflykt? Det självklara svaret var till den svenska trossen där förstärkning och skydd fanns. Men trossen fanns långt i söder och mördaren hade ridit mot väster. Varför? Kunde det vara i ett lika förvirrat som desperat försök att nå den polska gränsen? Visste han inte att det fanns hämndlystna ryska bönder överallt i trakterna kring Poltava? Vilken motivation mördaren än hade kunde Jevgenij bara gå på det som tartaren hade sagt till honom och vittnesmålet sade att mördaren hade ridit västerut mot Budisjteskogen med sina våta sumpmarker. Med litet tur skulle han bli fördröjd i skogen medan han letade efter en väg mellan kärr och stockar. Red Jevgenij och hans dragoner för allt vad tygen höll skulle de kanske hinna runda skogen och ge mördaren det välkomnade denne förtjänade när han väl hittade ut på andra sidan. Det var inte mycket att hoppas på men det var allt Jevgenij hade att gå på.

Den tidskrävande ritten runt skogens sydligaste parti var ett pris dragonerna var tvungna att betala. Marken var dock både fast och flack och de enda hindren som fanns var de vanställda, förkolnade

och lemlästade kropparna efter dödade svenskar. Dessa var lätta att undvika och blev färre ju längre bort från slagfältet dragonerna kom. Jevgenij gladde sig när det sista trädet passerades och man kunde vända upp i nordvästligt riktning. Den våldsamma forceringen av hästarna rev upp både sand och jord och bildade ett olycksbådande moln efter de ryska ryttarna.

Jevgenij började frukta det värsta när han inte fann något mål för denna vansinniga galopp men så fick han syn på en svart prick på den väldiga mattan av vajande gräs. Långt framför dem fanns det en ryttare som inte kunde vara någon annan än Mishas mördare.

”Där är uslingen”, skrek Jevgenij triumferat för hans gissning hade burit frukt. ”Nu tar vi den asätande råttan innan han hinner komma undan.”

Dragonerna pressade sina hästar ytterligare. Fradgan sprutade från deras munnar och kropparna svettades kopiöst men det var det ingen som brydde sig om. Vargarna hade fått vittring och tänkte inte låta sitt byte komma undan så lätt. Till förföljarnas förtvivlan verkade det som om de var upptäckta för pricken där långt borta satte fart och försvann in någonstans i terrängen.

”Vid helvetets nio cirklar”, svor Jevgenij. De hade inte kommit så här långt bara för att tappa bort bytet. Visserligen skulle de kunna spåra mördaren men när mörkret väl föll skulle det bli mycket svårt. Jevgenij höll in hästen så mycket att löjtnant Pudovkin hann upp jämsides med honom.

”Du känner dessa marker bäst”, skrek Jevgenij. ”Vart tror du att mördaren tog vägen? Har vi en chans att hinna ifatt honom innan mörkret faller?”

”Det finns en sänka där borta till vänster”, svarade Pudovkin och pekade med hela sin hand. ”Jag är säker på att mördaren red ner i

den i ett försök att skaka av sig oss. Det blir nog svårt att hinna ifatt den kvice uslingen idag. Våra hästar har börjat stumna rejält och har svensken Mishas häst så bör den vara både utvilad och stark. Jag rekommenderar att vi saktar ner och spårar upp mördaren i morgon.”

Pudovkins ord träffade Jevgenij som ett slag i ansiktet.

”Kommer inte på frågan”, fräste kaptenen. ”Vi kan inte stanna upp nu när vi är så nära. Vi rider på tills vi antingen kommer ikapp eller till krakarna stupar. Jag skall jaga honom tills himlen faller ner om så krävs.”

För att visa att han menade allvar piskade Jevgenij åter på sin häst. Snabbt kom dragonerna fram till sänkan och red ner i den. Pudovkin gillade inte att rida i det halvmörker som rådde i fördjupningen. Det var svårt att se några spår och istället följde dragonerna markens naturliga flöde. Till slut kom de upp ur sänkan och i brist på ett tydligt mål följde de foten av en avlång ås. Dragonerna passerade några buskar och ett stort körsbärsträd och var sedan åter ute på slätten. Ingen svensk ryttare syntes till. Osäkert fortsatte de framåt men av någon anledning tappade de tempo tills de stod helt stilla. Hästarna frustade och stänkade som lungsjuka patienter när de hämtade andan.

”Vart tog han vägen, var det någon som såg om mördaren vek av någonstans?” frågade Jevgenij. Dragonerna sneglade på varandra och skakade på huvudet. De var alla trötta och ville helst rida tillbaka till lägret för att sova. Jevgenij spanade ut över landskapet. Han såg några kullar och några skogsdungar. Ingen ryttare eller ens ett rökmoln. Kaptenen tappade humöret och en tirad av svordomar började eka över nejden.

”Titta där”, avbröt Pudovkin och pekade på en kulle inte mer än

femhundra alnar från dragonerna. Jevgenij avbröt sina harangar om helvetet, djävulen och alla hans avkommor. Han tittade på kullen som löjtnanten pekat på men såg ingenting. Misstänksamt sneglade han på Pudovkin som återigen pekade. ”Där”, sade han igen och Jevgenij vände blicken åter mot kullen och denna gång såg han det. En reflektion blinkade till i den låga eftermiddagssolen som ett fyrtorn på en udde. Mördaren hade begått ett fatalt misstag. Något, troligast en kikare, reflekterade från mördarens gömställe och visade var han slugt låg och spanade på sina förföljare. Jevgenij log illmarigt och hästarna sprängde åter iväg. Nu skulle mördaren snart vara tillfångatagen.

När dragonerna kom störtande runt kullen var de nästan ikapp karolinen. Bara ett hundratal alnar framför sig kunde de se en desperat ryttare som förtvivlat försökte komma undan. En blå svensk uniform kunde skimras på ryttaren under ett lager av smuts och det rådde längre inga tvivel om att detta var mannen de var ute efter. Dragonerna drog sina karbiner, spände hanarna och tog sikte.

”Kom ihåg att jag vill ha honom levande”, skrek Jevgenij. ”Tio dukater i guld till den som fäller hästen.”

I nästa ögonblick började kulorna att hagla mot karolinen. Denne red dock förbannat skickligt i ett sick-sack mönster och undgick på så sätt att träffas. Mördaren tänkte inte låta sig tillfångatas och till dragonernas förvåning visade karolinen även klorna. Jevgenij märkte knappt den första kulan som fräste förbi och som turligt nog missade sitt mål. I pur förvåning red de lika oförsiktigt vidare när nästa knall hördes. En dragon till höger om Jevgenij träffades i axeln, tappade balansen, föll av hästen och bröt nacken. Jevgenij manade utan större omtanke mannarna framåt och jakten gick vidare. Det skulle finnas tid senare att ta hand om de döda men nu gällde det bara

att hinna ikapp Mishas mördare. Karolinen red dock snabbt vidare som om han var förföljd av djävulen själv och han hade en stark och utvilad häst. Sakta och obönhörligt utökades avståndet till förföljarna.

”Den uslingen kommer undan”, skrek Jevgenij.

”Det gör han inte”, svarade Pudovkin. ”Han är på väg rakt mot en vidsträckt myr som han inte kan passera utan att sänka farten och då tar vi honom.”

Jevgenij gladde sig åt de utomordentligt goda nyheterna. Han hade tur som hade Pudovkin vid sin sida. Hur många gånger hade inte löjtnantens klokskap kommit honom till nytta? När de väl kom tillbaka till lägret skulle han rekommendera honom för en befodran. Det var det minsta han kunde göra. Men nu gällde det att koncentrera sig på uppgiften i fråga. Jevgenij beordrade sina dragoner att rida ut på linje med stora luckor mellan varandra. Detta för att skära av alla flyktvägar från myren och likt en solfjäder spred de ut sig. Jevgenij log. Nu var mördaren fångad som en råtta i fällan. Den fördömde hade dock en snabb häst och avståndet började bli oroväckande stort.

När dragonerna närmade sig myren såg de till sin förfäran att karolinen nästan hade hunnit över till den andra sidan. På något förunderligt sätt hade denne hittat en väg via tuvor och små öar. Hästen var dessutom ung och stark och på ren vilja hade den kämpat sig framåt även där den sjunkit ner i gungflyn.

Nu hade emellertid Jevgenij äntligen sin stora chans. Han var visserligen den enda bland dragonerna som var inom skotthåll men det fanns fortfarande tid att avlossa ett dödsbringande skott. Han hoppade ner från hästen och sjönk ner i knästående skjutställning. Lugnt förde han karbinen mot axeln och tog sikte. Den undflyende

mördaren dansade framför siktet. Jevgenij tog ett djupt andetag, hörde pulsen slå, siktade och kramade avfyraren. Skottet ekade över myren och träffade sitt mål. Karolinen föll framåt men ramlade inte ur sadeln. Han var oturligt nog inte svårare skadad än att han kunde kämpa sig upp igen. Men en sista ansträngning var hästen över på andra sidan myren och satte återigen fart.

Jevgenij kokade av ilska. Så nära men ändå så långt borta. Det kändes som svensken lika gärna kunde vara på andra sidan jordklotet. När de andra dragonerna kom störtande beordrade han ut dem på myren. Utan att tveka lydde de orden men när de begav sig ut hade de inte lika tur som karolinen. Deras hästar var utmattade efter en lång dags stridande och fastnade i gungflyn. Det var lönlöst att fortsätta. Dragonerna var helt enkelt tvungna att lugna ner hästarna och rida runt vilket skulle ta tid. Jevgenij såg i sin förtvivlan mördaren komma undan och i sitt raseri skrek han för allt vad lungorna höll.

”Jag kommer att jaga dig till världens ände din förbannade mördare och när jag kommer tar jag helvetets alla djävlar med mig. Hör du det? Jag tar helvetets alla djävlar med mig.”

KAPITEL 6

Solen hade gått ner och sakta började nattens stjärnor att tändas. Karl Kämpe tittade på den mörka kvällshimlen och tankarna sökte sig osökt till byprästen som brukade besöka Becka gård när han var liten. Den gamle mannen hade berättat att stjärnorna var nålstick i nattens gardin och att ljuset de utstrålade var ljuset från himmelriket. På ett liknande sätt var lavasprutande vulkaner ett bevis på att helvetet fanns. Karl hade alltid gillat byprästen och försäkran om att paradiset fanns och väntade på de rättrogna stärkte honom. Nu gladde han sig mest åt det skyddande mörkret. Ljuset från en halvmåne lyste upp området tillräckligt för att han skulle kunna se den närmaste omgivningen men på litet längre avstånd var allt svart. Han hade äntligen tid att tänka. Han hade bara varit på flykt i en halv dag men han var redan dödligt trött. Detta var bara början på en lång golgatavandring och ännu återstod det många färdveckor innan han var i säkerhet. Han tänkte tillbaka på passagen över den vidsträckta myren och hur nära det var att resan redan hade slutat där. En kula hade smekt hans högra sida och hade den träffat en tvärhand åt vänster hade han troligast fallit och drunknat i den dyiga gungflyn. Vem vet vad som skulle hänt om den mörka myren hade slukat honom? Kanske hade han återuppstått som en gast eller en

lyktgubbe som för evigt var dömd att vandra över myrens vattensjuka marker och plåga de levande. Kulan hade som tur var bara slitit upp det blå uniformstyget och skrapat upp ett litet sår som det knappt blödde ifrån. Han skulle nog behöva sy några stygn eller eventuellt bränna såret men det var ingenting som han inte gjort många gånger tidigare. Av Karls alla problem kändes skadan som ett av de mindre. Han var hungrig, utmattad och kände sig en aning desorienterad. Han behövde omedelbart finna en säker plats där han kunde sova och helst också hitta något att äta. Han hade kvar några torra skorpor som han sparat och de fick för tillfället räcka som proviant.

Färden fortsatte efter en liten väg som gick genom ett skogsparti. Mörkret mellan träden var skrämmande men när Karl väl kommit in i skogen fanns det ingen återvändo. Det tog inte lång tid innan han kom ut på andra sidan. Till stor förvåning såg han i månljuset konturerna av en by. Den verkade helt övergiven för han hörde inga ljud och såg inget ljus från fönster eller gluggar. Troligast var detta ett resultat av ryssarnas brända jorden taktik. Byfolket hade evakuerats och blivit beordrade att ta med sig alla sina djur och kreatur. Av någon anledning hade byn inte bränts ner vilket Karl tyckte var konstigt men kanske hade moskoviterna inte haft tid att göra det.

Karolinen red försiktigt in mellan byns lerslagna hus med sina halmtak. Hela samhället verkade koncentrerad runt en större svart byggnad med ett torn som fanns i mitten. Toppen av tornet hade en lökformad kupol och Karl insåg att det måste vara en bysantisk kyrka. Byggnaden skrämde honom för av någon anledning utstrålade den på något oförklarligt sätt ondska. Det var en känsla som han aldrig tidigare hade upplevt så han trodde att det var tröttheten som spelade honom ett spratt. Han klev av hästen och tittade på tornet.

Han hade aldrig känt sig så liten och ensam inför dess storhet. Något överraskad tyckte han sig höra det svaga ljudet av sjungande röster. Det lät också som om någon reciterade urgammal och okristlig liturgi som inte var ämnad för mänskliga öron. Han kunde inte vara säker på vad han hörde för lika plötsligt som han hört rösterna så tystnade de. Nu var han nästan säker på att han hallucinerade. Han behövde snabbt hitta något att äta och en plats att sova på, annars fanns det en risk att platsen skulle driva honom till vansinne.

Karl svalde tungt. Han bestämde sig för att inte undersöka kyrkan. Han ville inte ha någon del i dess försåtliga blasfemi. Istället vände han sig mot en bondgård som fanns till höger. Där borde det väl ändå finnas något att äta. Inte kunde väl bönderna ha kommit ihåg att ta med sig varenda brödsmula? Men innan han hunnit ta ett steg öppnades kyrkporten och en gammal man som höll i en lykta klev ut. Mannen var kort och mager, hade långt vitt skägg och kal hjässa. Han bar en svart munkkåpa och ett enkelt träkors hängde runt hans nacke. Han lyfte lyktan, spanade ut i nattmörkret och fick syn på karolinen. De två tittade på varandra för ett ögonblick innan munken bröt tystnaden och frågade något på ukrainska som Karl inte förstod. Svensken slog ut med armarna. Munken ojade och började klia sig bakom ett av sina utåtstående håriga öron. Karl tog sig för magen och visade att han var hungrig. Omedelbart lyste munken upp och med ett knotigt finger visade han att Karl skulle följa med honom in i kyrkan. Svensken tvekade men munken öppnade kyrkporten så att han kunde se att kyrkan var tom. De var de enda två levande varelserna i byn förutom hästen.

”Du vägrade lämna byn va?” frågade Karl ironiskt utan att förvänta sig ett svar. Han tvekade men till sist fick hungern och nyfikenheten honom att börja gå mot kyrkan. Han kunde trots allt inte lämna

munken ur sikte och i värsta fall fick han väl slå ihjäl honom. Karl band fast hästen vid kyrkans lilla trappräcke och munken visade honom vänligt in.

Väl inne i kyrkan kunde Karl se den ortodoxa kyrkan i all sin prakt. I förhallen fanns det vackra muralmålningar med motiv hämtade från gamla testamentet. Från en låda tog munken fram ett ljus med tillhörande hållare som han tände och räckte över till karolinen så att denne skulle få en egen ljuskälla. De båda gick därefter in i kyrkans nav. Karl förundrades över den skönhet som detta rum utstrålade. Längst in i rummet fanns en skärmliknande vägg, en ikonostas, som skiljde altaret från församlingen. Ikonostasen var täckt av ikoner föreställande jungfru Maria, Jesusbarnet, änglar och män som måste vara olika apostlar. Efter väggarna hängde fler tavlor med gyllene ramar föreställande helgon, kaniker och evangelister i en salig blandning. En sak som förvånade Karl var att det inte fanns några kyrkbänkar. Istället fanns det efter ena väggen speciella stäplatser med armstöd. Det verkade som om församlingen normalt stod framför prästen när denne predikade. Den enda sittplats som fanns var en biskopstron som även den var förgylld och på sätet låg en tjock röd kudde. Troligast för att biskopen inte skulle få träsmak i baken under långa predikningar. Den ondska som Karl känt utanför kyrkan fanns inte alls i detta rum och han var nu övertygad om att hans fantasi måste ha spelat honom ett spratt.

Munken tecknade åt Karl att han skulle vänta medan han själv försvann genom en av ikonostasens dörrar. Karl ville egentligen inte släppa mannen ur sikte men han var för trött för att protestera. Istället gick han fram till biskopstronen och lyfte av kudden så att han inte skulle smutsa ner den. Han tog av sig axelväsken, de båda flintlåspistolerna och värjan och lade dem i en prydlig hög vid sidan

om. Sedan sjönk han ner på tronen och sträckte ut sina trötta ben. Han behövde inte vänta länge innan munken återvände med en liten bricka med godsaker. Rågbröd, ost, kall kornmjölsgröt, en morot och en handfull färska plommon. En festmåltid i jämförelse med de spartanska måltider som Karl ätit det senaste halvåret. Han tog för sig utan större etikett och åt med fingrarna. Munken öppnade en flaska vin och höll upp en kopp som han räckte över till svensken.

”Du har väl inte varit och nallat i nattvardsvinet, prälle?” sade Karl och skrockade. Munken log ett osäkert leende. Vinet hade en sträv smak av körsbär som Karl gillade. När koppen var urdrucken fyllde munken åter på och ställde sedan ner flaskan bredvid biskops-tronen.

”Karl”, sade Karl med munnen full av mat och pekade på sig själv.

”Lazar”, svarade munken och pekade på sig själv på samma sätt som svensken hade gjort. Först nu märkte munken att hans gäst var skadad. Återigen försvann han bort en stund och Karl kunde höra hur det slamrade i några lådor. Lazar återvände sedan med en skål vatten, en ren duk och nål med tråd. Han tecknade åt Karl att han skulle öppna uniformsjackan och lyfta upp skjortan. Försiktigt rengjorde munken såret och Karl svor till över den plötsliga smärtan. Ett smutsigt tygfragment hade fastnat i såret och Lazar drog sakta ut det. Karl bet sig i läppen för att förhindra att han ytterligare en gång svor i kyrkan. Efter att såret var rengjort sydde Lazar med stadig hand ett halvt dussin stygn och log sedan nöjt över sitt hantverk. Karl tackade och sjönk ner ytterligare i tronen. Han gäspade högljutt och Lazar lade en filt över honom. Svensken hade inga planer på att sova eller lämna munken utan uppsikt. Han skulle bara vila ögonen en stund. Det skulle han inte ha tänkt för snart sov han lika fridfullt som Jesusbarnet i krubban.

KAPITEL 7

Karl Kämpe tog ett djupt andetag och öppnade ögonen. Han befann sig i ett kargt och främmande landskap. Ingen växtlighet syntes till och marken var täckt av ett tjockt asklager. Han stod vid foten av en väldig vulkan och stirrade in i en mörk grottöppning. Marken skakade som om vulkanen var på väg att få ett utbrott. En svavelstinkade vindpust träffade honom i ansiktet och fick honom att hålla för näsan. En yngling i märkliga kläder hojtade och kom springande mot honom. Karl lade en lugnande hand på hans axel. Till stor förvåning fann han att handen var gammal, knotig och ärrad. Instinktiv tog han av sig en medaljong med en avbildad romersk kejsare som han bar runt halsen och räckte över den till ynglingen. Sedan drog han värjan och gick ensam in i det mörka vulkanberget. Varje steg var tungt och kändes som ett litet kraftprov i sig. En vämjelig odör varnade om att i grottan härskade en namnlös ondska äldre än världen själv. Plötsligt blev två brinnande ögon synliga i mörkret och ett gruvligt morrande ekade mellan väggarna. Ett klingade ljud hördes som när två svärd möts och en eldkvast kom flygande mot Karl. I vanmakt höll han upp armarna till skydd när den brännande hettan omslöt hans kropp.

Karl vaknade med ett ryck och tittade förvirrat omkring sig. Han

befann sig åter i den bysantinska kyrkan och av ljuset som Lazar hade gett honom återstod bara en liten stump. Det främmande landskapet, vulkanen, ynglingen och de brinnande ögonen hade bara varit en otäck dröm. Karl rörde på kroppen och kände sig stel som en pinne och hans nacke ömmade. En stickande känsla spred sig genom vänsterarmen eftersom han råkat klämma den under sin egen kropp medan han sovit. Av munken syntes inte ett spår. Karl blev tvungen att kväva en impulsiv lust att ropa efter Lazar och fråga var han gömde sig. I det flackande ljusskenet fick han syn på den sista brödbiten som han sparat. Han stoppade biten i munnen och tuggade den omsorgsfullt. Med slumpen av vinet sköljde han ner smulorna som fastnat i tänderna och gav ifrån sig ett välmående stön.

Men var höll munken hus? Hade han gått och lagt sig eller höll han på med något djävulskap? Var han i detta nu på väg att hämta ryska soldater för att låta fångsla honom? Karl förbannade sin trötthet och tanken på fientliga män fick honom att greppa efter sina vapen. Till stor förvåning fann han att de var försvunna. Medan han sovit hade något stulit hans värja och flintlåspistoler och lämnat honom försvarslös som ett spädbarn. Fördömda munkdjävul.

Med ett svagt gnisslande ljud öppnades kyrkportarna och in klev en handfull mystiska män. De var iklädda långa purpurfärgade dräkter och runt deras nackar hängde stora medaljonger med ockulta symboler som inte kunde vara något annat än satanistiska tecken. I sina händer höll dessa män träklubbor och facklor och samtliga hade sina strutformade kåpor uppfällda så att de täckte hela ansiktet. Som på en given signal öppnades även ikonostasens tre dörrar och fler av dessa kåpförsedda män strömmade ut och snabbt omringade de den prisgivna karolinen.

Karl kände hur han greps av fasa. Huden knottrades och nackhåren reste sig. Dessa män var inte vanliga män, de var något helt annat, något mörkt och skrämmande. De rörde sig mekaniskt och synkroniserat som om de var styrda av en enda gemensam tanke. Det var nästan som om dessa män saknade själar.

”Kom inte närmare, era satans djävulsdyrkare”, vrålade Karl och höjde trotsigt nävarna för att visa att han tänkte sälja skinnet dyrt. ”Jag varnar er, den förste av er lusiga schakaler som tar ett steg närmre kommer i nästa ögonblick att mottaga den sanne herren.”

De purpurklädda männen lät sig inte skrämmas och utan ett ord kastade de sig över karolinen. Karls vrede blossade upp när han kände det första klubbslaget som träffade över hans korsrygg. Han kastade sig desperat framåt och började vilt att slå omkring sig. Han gjorde allt i sin makt för att komma undan men övermakten var för stor. I ett överilat ögonblick tappade han balansen och brottades ner på rygg. Han fortsatte att skrika och bitas men kunde inte röra sig ur fläcken då han bokstavligt talat var begraven under ett berg av fiender. Striden tog inte slut förrän ett klubbslag halvträffade honom i huvudet med en otäck smäll. Kraften var inte tillräckligt stor för att han skulle svimma men all vilja till fortsatt motstånd rann ur honom och han blev liggande.

Fienderna tog snabbt chansen och band ihop den hjälplöse Karls handleder med en kraftig läderrem. Sedan lyfte de upp honom på fötter och började släpa honom mot sakristian. Till en början var Karl för omtöcknad för att kunna göra motstånd men så klarnade huvudet och stridslusten återkom. Med en överraskande kraftansträngning kastade han hela sina väldiga tyngd åt höger samtidigt som han slet för allt vad han vörd för att komma loss från djävulsdyrkarnas grepp. Utfallet lyckades men samtidigt som han kom fri fick han en knuff som fick honom att störta åt andra hållet i full fart. Innan han återfått balansen träffades han av ytterligare ett slag som fick honom att störta in i en dopfont som han drog över sig i fallet. Det kalla vattnet sköljde över Karl som bara hjälpligt kunde skydda ansiktet med de bundna händerna. Han spottade ut vattnet och gav ifrån sig ett uppgivet stön. De purpurklädda männen lyfte utan ett ord dopfonten åt sidan och lyfte åter upp karolinen på fötter. Denna gång låste de hans armar i varsitt järngrepp så att allt motstånd blev

lönlöst. Hårdhänt bars han till sakristian där en låst dörr öppnades. Innanför dörren fanns en trappa som ledde ner i underjorden.

”Vart för ni mig?”, sluddrade Karl utan större förhoppningar om att få något var. Han eskorterades ner för trappan och kom in i några fasansfulla katakomber. Efter väggarna fanns hyllrad efter hyllrad med dödskallar. I speciella nischer stod öppna kistor som stolt visade upp liken efter balsamerade män och kvinnor. I alla hörn hängde spindelväven tjock och en och annan råtta kunde ses när den skyndsamt ilade över golvet. Karl började må allt sämre. Hans huvud bultade och han hostade upp något slemmigt. Till slut kom han fram till ytterligare en dörr där han kräktes. Ovanför dörren fanns grovt inhuggna tecken på något urgammalt och sedan länge bortglömt språk. Trots att Karl inte förstod vad de betydde kände han hur skräcken kröp längs ryggraden. Vad som än fanns bortom dörren var det djupt okristligt och en plats där mardrömmar föds. Han kunde höra hur en regel på andra sidan drogs åt sidan och dörren öppnades. Därefter släpades karolinen in i helvetet.

KAPITEL 8

Karl Kämpe släpades in i en pelarsal som tycktes vara en ond spegelbild av den vackra bysantinska kyrkan som fanns ovanför. Det var högt till tak, tre normala män som stod på varandras axlar skulle inte kunna nå det. Det stora rummet lystes upp av facklor som hängde i svarta fackelhållare efter väggarna. En enorm sammansatt freskomålning täckte salens alla väggar och konstnären som målat den måste ha varit fullständigt galen. Med pedantisk noggrannhet och utstuderad perversion hade skaparen målat en gigantisk häxsabbat där djävulen höll fest med sitt hov av demoner och smådjävlar. Penseldragen där män stympades, kvinnor våldtogs och småbarn åts och offrades på de mest motbjudande sätt präglades av en vansinnig besatthet som bara en som sett det med egna ögon kunde ha föreställt. Karl förfasades över freskens hädiska uppenbarelse och undrade hur gammal den måste vara. Bara människor som under lång tid tagit avstånd från kristi gud kunde låta denna vederstyggelse få existera.

Längs med sidoväggarna stod också åtta mästerligt skulpterade statyer föreställande Hin Håle själv och hans sju demonprinsar. Alla dessa fallna änglar höll i grova järnvapen och den ena hade hems-kare uppsyn än den andra. I sanning ett ohyggligt anhang av mänsk-

lighetens värsta fiender. Men alla dessa statyer förbleknade i styrka och fasansfullhet i jämförelse med den jättelika statyn som stod längst in i salen. Dess omänskliga form och ofattbara vidunderlighet var bortom allt förnuft. En själsligt svag person skulle troligast ha förlorat all verklighetsuppfattning vid blotta åsynen av detta monstruösa demonmonument. Denna staty var så väldig att den nådde till taket och den föreställde om man hade stor fantasi en reptilliknande varelse som stod på två ben likt en människa. Kroppen var full av omänskliga muskler som kläddes av en rustningsskrud av fjällpansar. Den hade fyra långa armar som alla hade stora krabbliknande klor. Men det hemskaste av allt var huvudet. Till formen påminde det om en gigantisk sjöstjärna vars armar liknade hullingförsedda tentakler. Åtta ögon, två platta näsborrar och en käft full av huggtänder prydde ansiktet. Varelsen som avbildats var en skapelse från helvetets djupaste brunn där bara de mörkaste och de mest hänsynslösa kan leva.

Karl fördes genom salen och upptäckte att blodrännor hade gröpts ut ur det flata stengolvet i formen av en femuddig stjärna som var inringad av en cirkel. Han insåg nu att dessa djävulsdyrkare som tillbad den svarta avgrunden släpade honom mot ett oblitt öde, kanske skulle de offra honom till självaste Hin Håle. Han försökte streta emot men till ingen nytta. En järnkrok sänktes ner från taket och läderremmen som band Karls händer placerades över den. Sedan hissades kroken mot taket och karolinens kropp sträcktes ut så att han blev hängande med endast tåspetsarna som berörde golvet. Karl fann det mycket smärtsamt att vara utsträckt i sin fulla längd men det fanns ingenting han kunde göra för att mildra pinan.

Med karolinens säkert upphängd ställde sig djävulsdyrkarna runt cirkeln och väntade. Ingen av dem hade sagt ett ord och de hade fortfarande sina strutformade huvor uppfällda. De bara stod där

som välplacerade schackpjäser på ett bräde. Plötsligt hörde Karl det knarrande ljudet av en dörr som öppnades. Ljudet kom från baksidan av den jättelika statyn och var väl dold bakom dess ben. En tanig man kom runt statyn och ställde sig framför Karl. Han var klädd i en översteprästs svarta skrud med mantel och broderier i silver. På huvudet bar han en blankpolerad svart hjälm med två krumma horn. Runt halsen hängde en vacker kedja med ett diaboliskt sigill i guld. I den högra handen höll prästen en stav, från den vänstra glänste en rubin.

Först såg Karl inte vem översteprästen var för kroppshållningen och attityden var helt förändrad.

”Lazar?” muttrade Karl förvånat.

Den godhjärtade gamle munken med böjd rygg hade försvunnit, istället stod en rakryggad djävul med glödande ögon och en ondsint vilja framför honom med ett föraktfullt leende.

”Arme sate”, sade Lazar på tyska vilket var ett språk som Karl talade och förstod. ”Bara en dåre beger sig in i lejonets kula och somnar där i tron att ingenting kan skada honom.”

”Vad har jag gjort för att bli behandlad som ett djur, vad gör jag här?” frågade Karl.

”Det är en lång historia men vi har en stund på oss så varför inte roa dig med sanningen innan du möter ditt öde?” svarade Lazar och ställde sig framför den hjälplöst hängande karolinen.

”Det började för länge sedan när jag var ung och världen låg för mina fötter. Som sonen till en rysk adelsman hade jag de ekonomiska medlen att göra en grand tour och se Europa. Jag reste vida omkring och prövade alla jordiska nöjen jag kunde finna. Men vin, kvinnor och sång kunde bara göra mig lycklig under en kortare tid så jag blev mer och mer intresserad av döden. Frågan jag ställde mig

var, hur långt var jag villig att gå för att uppleva nya njutningar? Vad är ett liv egentligen värt? Jag beslutade att testa mina gränser. En mörk och stormig natt bjöd jag hem en schlesisk gatflicka till den lägenhet jag hade hyrt. Hon var lika lättlurad som girig efter det guld jag lockade med. När vi bolade i sängen började jag strypa henne med ett radband som jag stulit från en präst. Hon förstod först inte vad som höll på att hända men sedan kom paniken. Hon kämpade förtvivat för sitt liv men jag lade bara min tyngd på henne så att hon inte kunde komma undan. Jag såg rädslan i hennes ögon när hon insåg att hon höll på att dö och till min stora förvåning skrämde det mig. Döden var inte en befrielse från våra jordiska bördor utan bara passagen till något mer skrämmande. Från den stunden beslutade jag mig för att den ångest som gatflickan visat aldrig skulle drabba mig. Jag beslutade mig för att aldrig dö.”

Lazar lämnade Karl och gick över till ett altare som stod framför den jättelika demonstatyn. På altaret fanns en myriad av ockulta föremål, en del skrämmande andra mycket gamla. Översteprästen lyfte upp Karls stulna värja och kände på eggen med sin tumme. Därefter högg han några provhugg i luften och kände dess tyngd och balans.

”Ett magnefikt vapen”, sade han. ”Men det behöver jag väl inte berätta för dig.”

”Ge det till mig så skall jag visa hur man karvar ut hjärtat på en gris”, grymtade Karl trotsigt.

Lazar bara log mot den smädelsen. Han gav ett tecken till några av de andra djävulsdyrkarna och de började röra på sig. Först placerade de ut tjocka brinnande ljus på de platser i pentagrammet där linjerna berörde eller korsade varandra. Därefter ledsagades en get till mitten av symbolen där den bands fast vid en järnring i golvet.

”Mitt sökande efter evigt liv gick till en början dåligt”, fortsatte översteprästen som om ingenting hänt. ”Jag besökte varenda medicus, alkemist, mystiker, spiritist, fjärrskådare, tarmtydare, klok gumma och gubbe jag kunde hitta men till ingen nytta. Det var först när jag träffade en fransk ockultist vid namn Nostradamus som mitt sökande bar frukt. Nostradamus berättade många hemligheter för mig. Han berättade om den mäktiga staden Abaddon som i förhistorisk tid sänktes ner i avgrunden och om de försvunna kapitlen i Solomons nycklar. Han berättade om de himmelska krigen och den egentliga anledningen till varför Lucifer kastades ner från firmamentet. Men det viktigaste han berättade var om Karabna.” Lazar visade med handen mot demonmonumentet. ”Och framför allt om dyrkarna av Karabna.”

”Jag orkar inte höra mer av ditt hädiska pladder”, svor Karl. ”Du bröt mot guds lagar när du ströp den där flickan och för det kommer Gud att straffa dig.”

”Och du, krigare från norr”, replikerade Lazar. ”Hur många har inte du dräpt i ditt liv? Hur många söner, äkta makar och fäder har inte fallit offer för din klinga under alla dessa krig? Du min vän skapades för att döda.”

Karl teg. Det fanns ingen anledning att diskutera vidare med denne galning. Lazar tolkade karolinens tystnad som om hans knivskarpa motargument vunnit debatten så han log triumferat.

”I detta tempel tillber vi Karabna”, fortsatte översteprästen. ”Det är här du kommer att möta han som åtrår ädla stenar, han som kallas den nådelösa slaktaren från Ubar. Här kan inga himmelska makter rädda dig, här härskar de underjordiska. Vi skänker Karabna starka själar att sluka och i utbyte ger han oss liv, evigt liv.”

Med de fraserna höjde Lazar värjan och högg av geten dess huvud

med ett enda välriktat hugg. Huvudet studsade mot golvet och rullade bort samtidigt som kroppen sjönk ihop och blodet började pumpa ut ur nacken. Sakta fylldes blodrännorna med blod men innan geten var tömt fylldes även en liten silverbägare upp. En av djävulsdyrkarna gick fram till Karl och slet upp hans uniformsjacka så att mässingknapparna flög ut över golvet. Sedan tog dyrkaren tag i Karls skjorta och slet sönder den så att karolinens muskulösa bringa blottades. Lazar stoppade två fingrar i blodet som fanns i silverbägaren och började måla ett sigill på Karls nakna bröst.

”Detta är Karabnas tecken”, sade översteprästen när han var färdig och för att förnedra sitt offer ännu mer skvättade han av det sista av blodet i karolinens ansikte. Karl bet ihop och hatet började välla upp inom honom. Lazar skrattade åt karolinens hjälplösa frustration. En av djävulsdyrkarna släpade bort den huvudlösa getens kropp och Lazar gjorde sig redo för nästa del i ritualen.

”O mäktige Karabna vars bild tornar upp framför mig. Jag har tänd elden och givit det blod som krävs för jag söker er underjordiska hjälp. Hör min åkallan, o mäktige Karabna, och måtte köttet ruttna från mina ben om du inte hör min inbjudan med blida öron.”

De onda ord som därefter uttalades skulle för all framtid förfölja Karl fast han gjorde allt i sin makt för att förtränga dem. Lazar uttalade de förbjudna orden i den besvärjelse som han använde sig av för att kalla till sig den demon som han för så länge sedan bildat en pakt med. För första gången hördes även djävulsdyrkarnas röster då de mässade Karabnas namn om och om igen. Deras röster var förvrängda och tunna vilket skrämde Karl betydligt mer än det namn de åkallade.

”Där”, ropade Lazar och pekade på en punkt rakt ovanför mitten av pentagrammet. Allt blev helt stilla och alla väntade andäktigt.

Det blev så tyst att man skulle kunna höra en fluga fisa. Plötsligt darrade själva luften till, ljusen började fladdra och en svag odör av svavel började sprida sig. Den stora pelarsalen tycktes krympa till en trång och klaustrofobisk håla. På den punkt som Lazar pekat ut började ett sällsamt ljus att växa fram. Först inte större än en tumnagel men sedan allt större. Ett mystiskt knakande hördes som om något från en annan värld försökte ta sig in i den jordiska. Vinden tilltog i fart och ljudet växte i styrka samtidigt som ljuset blev större och starkare. När ljudet blev öronbedövande och ljuset bländande starkt exploderade salen i en kaskad av ljus. Stormen dog lika kvickt som den börjat och allt blev tyst.

När Karls ögon åter vänt sig vid ljuset kunde han se en okänd man stå i mitten av pentagrammet. Det var en reslig herre, stolt och arrogant. Hans ansikte var saracenskt och han hade ett svart skägg och två intensiva ögon som var mörka som brunnar. Han bar en furstes ståtliga kläder och han utstrålade makt och styrka.

Översteprästen bugade djupt medan övriga djävulsdyrkare föll ner på knä. Karl undrade verkligen om detta kunde vara en demon som kallats upp från helvetet eller om det var något trick. Mannen såg inte precis ut som de blodisande demoner som gudsmännen hemma i Sverige varnade om. Men ändå fanns det något omänskligt i hans ögon, han var som ett rovdjur bland får. Lazar sade något till mannen som Karl inte förstod. Karolinen kände dock att hans liv nu hängde på en skör tråd. Det var bara en tidsfråga innan han gick samma öde till mötes som geten.

"Ditt öde är nu bestämt", sade Lazar och vände sig mot Karl. "Karabna har godkänt vårt offer och skall njutningsfullt sluka..."

Länge än så hann inte översteprästen innan han avbröts av knallen från en flintlåspistol.

KAPITEL 9

”Vad i helvete är det som pågår här?”, röt kapten Jevgenij Yakunin. Förvånade vände Karabna och översteprästen sig om. De kåpklädda djävulsdyrkarna reste sig upp och vände också uppmärksamheten mot den bortre änden av pelarsalen. Även Karl lyfte sitt böjda huvud för att se vad som nu höll på att hända. Ner för trappan strömmade ett tiotal ryska dragoner in i salen beväpnade med karbiner och bister uppsyn. Främst stod en kapten som höll en rykande flintlåspistol i sin hand som han slängde ner på marken samtidigt som han drog sin sabel.

”Jag frågade vad som pågår här så svara mig. Vad är det för hädiska djävulsriter ni håller på med? Mitt namn är kapten Jevgenij Yakunin och i tsaren namn kräver jag ett svar.”

Karabna tog ett steg framåt för att visa att det var han som bestämde. Demonen mötte kaptenens blick och för ett ögonblick utkämpades en viljornas kamp. Jevgenij hade kanske under normala omständigheter böjt sig för Karabnas vilja men detta var inte normala omständigheter. Kaptenen var besatt av tanken på hämnd och nu när han var så nära målet för sin vedergällning tänkte han inte låta något komma i hans väg.

”Din vilja är stark”, sade Karabna. ”Jag har alltid användning för handlingskraftiga män som du. Jag uppskattade verkligen hur du bestraffade de upproriska zaporogkosackerna i byn Krasne för att de bistått fienden. De fick vad de förtjänade. Jag gillar också tukandet av den kyska Yelena och hennes fräcka tunga. Det visar prov på er rättrådighet. Anslut er till mig så skall jag belöna er mer rikligt än era vildaste drömmar.”

Jevgenij kunde knappt tro sina öron. Brännandet av Krasne med alla kvinnor och barn hade varit ett fruktansvärt illdåd. Det var beklagligt men han stod under order och det är sådant som händer i krig. Men fagra Yelenas öde var en väl förborgad hemlighet som bara han kände till. Hur många gånger hade han inte bätt Gud om förlåtelse för båda dessa synder? Bara en avkomma av Satan kunde ha kunskap om den senare händelsen där det inte fanns några andra vittnen än han själv.

”Lyssna inte på denna djävul, han försöker locka er i fördärvet med falska löften”, varnade Jevgenij sina män. ”Vik hädan, mörke frestare. Vi böjer oss inte för din vilja. Här är det jag som bestämmer och jag vill ha svensken. Ner på knä och sätt händerna på huvudet. Ni med kåpor, fäll ner era huvor så att vi kan se era ansikten. Detta är en order.”

En stillhet spred sig i salen. Djävulsdyrkarna rörde sig inte förän Karabna gav dem en nick att lyda. En efter en fällde djävulsdyrkarna ner sina huvor och de ryska dragoner tog ofrivilligt ett steg tillbaka i förskräckelse. De hade förväntat sig att se åldriga män med rynkiga ansikten bakom huvorna, inte utmärglade skelettansikten som saknade kött, hår och färg. Ögonen var insjunkna och mörka. Fysiskt var de inte mycket mer än skinn och ben och av utseendet att döma borde dessa män ha varit döda för länge sedan. Någon

diabolisk kraft höll dem dock fortfarande vid liv och när de märkte dragonernas chocktillstånd började de att röra sig framåt.

Dragonerna tittade panikartat på varandra. De hade ingen aning om vad de skulle göra. En av dem skakade så mycket av skräck att han råkade avfyra sin karbin av misstag. Ögonblicket därefter föll de övriga karbinerna in i sången och det smattrade till. Röken från de avfytrade karbinerna skymde sikten för en kort stund och när den lättade såg dragonerna till sin stora fasa att inte ens bly kunde stoppa dessa vanlevande människor. I ett huj var djävulsdyrkarna över dragonerna och en våldsam strid bröt ut. Dragonerna hade visserligen erfarenheten och tyngden på sin sida men dessa skelett-människor vägrade att dö. Dragonerna högg och stötte förtvivlat med sina sablar medan djävulsdyrkarna greppade efter deras strupar med sina klotliknande händer.

En som inte lät sig skrämmas av anstormningen var Jevgenij Yakunin. Han hade varit i krig alldeles för länge och sett allt för mycket för att låta sig bekommas. Som en uppretad rysk björn banade han istället väg genom fiendens led samtidigt som han skrek ut sina befallningar. För varje hugg han utdelade kom han ett steg närmare svensken och sin hämnd. Plötsligt föll en djävulsdyrkare i hans väg och Jevgenij körde sin sabel djupt in i magen på honom. Detta verkade dock inte bekomma fienden som riktade ett våldsamt slag mot kaptenen och träffade honom över käken. Jevgenij spann runt av smärta och innan han hunnit återfå balansen kom nästa angrepp. Djävulsdyrkaren hoppade upp på hans rygg och kopplade ett grepp runt hans hals och försökte fälla honom. Jevgenij var tvungen att använda all sin kraft för att behålla balansen. Strypgreppet var dock hårt som berget och gjorde kaptenen svagare för varje ögonblick som gick och i panik fumlade han efter sin dolk. Han sökte kring bältet innan han

fann fästet och i blindo högg han mot fiendens huvud. På det tredje försöket sjönk kniven in i något mjukt och han tryckte in dolken ända till fästet. Djävulsdyrkaren tappade greppet och med en sista rossling föll kroppen död till marken med dolken inkörd i hans högra öga.

”Dräp dem, dräp dessa hundar som besudlar mitt tempel”, röt Karabna. Löjtnant Pudovkin som var den ende av dragonerna som inte i panik avfyrat sin karbin tog några steg framåt och siktade mot den fientlige anföraren. Kunde man hugga huvudet av tuppen skulle stridslusten rinna ur kroppen hann han tänka innan han kramade avtryckaren. Kulan brann av men tycktes bara studsas mot Karabnas kropp. Med ett uppretat vrål tog demonen några snabba kliv och greppade tag om löjtnantens hals med en hand och lyfte upp honom från golvet. Pudovkin kunde inte tro sina ögons vittnesmål och tappade karbinen. Han försökte lossa fiendens järngrepp men han satt fast som i ett skruvstäd.

Karabna gav ifrån sig ytterligare ett demoniskt vrål. Han kastade av sig sin människoskepnad och antog sin sanna form. På några ögonblick växte han till dubbel storlek och förvandlades till ett rasande och vredgat odjur. Den som sett det jättelika demonmonumentet behövde inte undra varifrån konstnären hämtat sin inspiration. Karabnas sanna uppenbarelse var mer vidunderlig än den mörkaste mardrömsvarelse. Pudovkin förlamades när handen som höll runt hans hals förvandlades till en jättelik krabbklo. Karabna gav ifrån sig ytterligare ett vrål och knipsade därefter av löjtnantens huvud så att blodet sprutade i alla riktningar. Pudvokins kropp slog marken och huvudet flög genom salen. Demonens blodtörst var nu väckt och han störtade in i striden utan att ta hänsyn över vem han fällde. Dragoner och djävulsdyrkare flög i alla riktningar och Karabna gladdes över förintelsen han spred omkring sig.

KAPITEL 10

Den ende som skadades allvarligt av dragonernas inledande skottsalva var översteprästen Lazar. Karl Kämpe såg hur en kula borrar sig in i hans bröstorg och ut på andra sidan. Lazar hade fallit till marken med en otäck duns och blivit liggande på rygg likt en hjälplös sköldpadda. Chockerat försökte översteprästen att hålla för såret med båda händerna samtidigt som livet sakta pumpade ur honom med varje pulsslag. *Den kulan kunde inte ha fällt ett bättre mål.*

Medan striden utkämpades kunde den upphängde Karl bara iaktta vad som hände. Han hade inte förstått något av det som hade sagts men han hade kunnat sluta sig till att dragonerna inte var på samma sida som djävulsdyrkarna. Dragonernas uppdykande kunde dock inte ha kommit mer passande eftersom det köpte dyrbar tid som han desperat behövde. Vad varken översteprästen eller djävulsdyrkarna hade märkt var att från den stund som han blev upphängd hade han arbetat med att få ut ena handleden från läderremmen. Detta skulle vara en omöjlig uppgift om remmen varit torr men som tur var hade Karl kommit ihåg vad som händer med läder när det blir fuktigt. Därför hade han låtsas försöka fly trots att han var väl medveten om att han inte hade en chans att komma undan. Listigt

men smärtsamt hade han låtit sig styras i riktning mot dopfunten och sedan dragit den över sig ner i fallet. Vattnet som träffade remmen gjorde lädret töjbart, inte mycket men tillräckligt för att trackla ut en hand om tid gavs.

Som en säck potatis sjönk Karl ihop när han till slut lyckades krångla ut sin vänstra hand från läderremmen. Han var ohyggligt trött i armarna men det fanns ingen tid för vila. På alla fyra kröp han fram till sin värja som låg på golvet bredvid den döende översteprästen. Han greppade tag om hjaltet och kände tyngden i sin hand. Utan att tänka särskilt mycket på sin egen säkerhet gav han sig in i striden som rasade. Med all sin kraft högg han Karabna över bröstpansaret men värjan bet inte. Karl flämtade till och i nästa moment träffade demonen honom med ett slag som sände honom flygande in i närmsta vägg där han blev liggande. Karl skakade på huvudet, det slaget kunde ha fällt en oxe men ändå var han kvar i livet, omskakad men inte utslagen.

”Jag förbannar dig och den dag du föddes”, väste Lazar som bara låg några steg från karolinen. ”Jag förbannar varje andetag du tar för de är en förolämpning mot de sanna gudarna. Jag förbannar dig i Baalims, Mamonas och Nagilums namn. Aldrig skall mörkret sluta jaga dig. Jorden under dina fötter kommer alltid att vara förbannad. Allt du håller kärt kommer att förtvina och dö. Vid underjordens alla krafter förbannar jag dig.”

Karl förfärades av de illavarslande orden som sades. Han hade lärt sig att en förbannelse var något som alltid måste tas på yttersta allvar. Han kämpade sig åter upp på fötter och klev fram till översteprästen.

”Mörkret må en dag ta mig men det kommer inte bli idag. Hälsa djävulen när du ser honom att jag kommer att vänta på honom,

morrande, fräsande, kämpande och segrande. Ni skall aldrig knäcka mig ty jag låter mig inte knäckas. Detta är vad jag tycker om dig och din förbannelse”, fräste Karl och högg huvudet av översteprästen och spottade på hans lik.

Det stack till i Karls näsa för att rök hade börjat sprida sig salen. I stridens hetta hade källaren fattat eld och gjorde det svårt att andas. Karabna gick dock fram som en bonde som slåttar med lien. Fortfarande levde en handfull dragoner som förde en förtvivlad kamp. Skulle Karl någonsin komma levande ur denna helvetesgryta måste det ske nu. Den väldiga demonen blockerade dock den enda flyktväg som fanns. Det fanns bara en sak att göra och det var att åter bemöta Karabna och sätta sin förhoppning till Guds nåd. Men först behövde han ett bättre vapen så Karl skidade värjan och ryckte den väldiga morgonstjärnan från Luciferstatyns händer. Den kändes omänskligt tung att lyfta men ändå fann karolinen på något sätt kraften att svinga vapnet.

Karl tog några bestämda steg framåt. Karabna var upptagen med att sluka en avsliten arm från en fallen dragon och såg honom inte komma. Karolinen höjde morgonstjärnan och högg med all den kraft han kunde uppbåda det väldiga vapnet mot demonens nacke. Ett otäckt krasande ljud kunde höras som om Karabnas skalle hade spruckit men demonen föll inte. Istället var den mer uppretad än någonsin och den vände vredgat sin fulla uppmärksamhet mot karolinen.

Karl tog några skärrade steg bakåt och hamnade med ryggen mot en av pelarna som höll uppe det väldiga taket. Karabna morrade och i en sista akt av förnekelse kastade Karl morgonstjärnan mot demonen. Vapnet studsade bara mot kroppspansaret och ylande kom demonen störtande som en väldig flodvåg. I sista stund kastade sig

Karl åt sidan och demonen störtade in i stenpelaren bakom som bröts och föll med en öronbedövande brak. Ett stort stenstycke rycktes samtidigt loss från taket och träffade Karabna över ryggen så att demonen föll ner på knä.

Karl tog nu chansen och rusade upp för trappan utan att vända sig om. Bara en dåre väljer frivilligt att kämpa en strid som han inte kan vinnas. Han sprang så snabbt han kunde genom katakomben, uppför trapporna och genom kyrkan tills han kom ut i friska luften. Han tog några stora andetag samtidigt som morgonens första strålar letade sig över horisonten. *Även ljuset kom till denna mörka och gudsförgätna plats.* Tjock brandrök bolmade nu upp från kyrkans tak och ett fasansfullt vrål kunde höras från underjorden. Karl tog några steg tillbaka och fann hästen på den plats där han lämnat honom. Springaren var oskadd men rörde sig skärrat i sidled när karolinen kom närmare.

”Vart tror du att du är på väg, din flyende kulting till en oren sugga”, sade Jevgenij Yakunin på ryska. Karl förstod inte orden som sades men han förstod andemeningen för han hörde hatet i rösten. Han vände sig om och såg dragonkaptenen stå i kyrkporten med blodig sabel. Tydligen hade även han överlevt infernot i källare och av någon anledning var han fortfarande ute efter Karl.

”Knävel, jag vet inte varför du är ute efter mig”, svarade Karl på svenska. ”Men om du återvänder till den kloak där du hör hemma så skonar jag ditt liv. Ge dig av medan tid finns.”

Om dragonen förstod Karls ord eller inte får vi aldrig veta. Med dödsförakt i blicken sprang Jevgenij fram till karolinen och gick till anfall. Karl fick snabbt fram sin värja och parerade det första välriktade hugget. En dödlig envig tog sin början och de båda antagonisterna visste att bara en av dem skulle levande lämna denna plats. Det

var värja mot sabel, karolin mot dragon, svensk mot ryss. Jevgenij gick ursinnigt till attack men han möttes av en stålarm som hade skolats på slagfältets hårda skola. Efter en första slagväxling cirkulerade de båda krigarna runt varandra, letandes efter en svaghet hos motståndaren, en spricka i muren. Jevgenij anföll igen, han högg högt, han högg lågt, han fintade, stötte och stack. Till dragonens stora frustration fanns karolinens värja alltid där eller så möttes han av kontraattacker eller skenmanövrar. Efter ytterligare en vild slagväxling började dragonen att känna sig trött. Han började nästan tro att den fördömda svensken inte gick att besegra. Han var den överlägset bäste fäktaren som han någonsin mött. I ett desperat ut-

fall för att avsluta striden tappade Jevgenij balansen och karolinen stötte honom till marken med värjknappen.

Jevgenij kröp snabbt undan, han var oskadd men hans situation var prekär. När svensken kom störtande för att avsluta striden grepade han en näve jord och kastade den mot fiendens ansikte. Karl hann bara delvis få upp armen till skydd och medan han sökte sin motståndare på nytt fick dragonen tillräckligt med tid på sig för att hinna resa sig.

En ny slagväxling uppstod, hugg, stötar och pareringar. Ett utfall gjorde att Karl och Jevgenij hamnade bröst mot bröst med varandra. Båda hade kopplat ett grepp med vänsterhanden om fiendens högra handled och en styrkedemonstration utspelade sig där de båda försökte sticka ner sin fiende samtidigt som de försökte rikta motståndarens vapen ifrån sig. De båda krigarna såg varandra i ögonen och flåsade tungt. Till slut började karolinen tyngd att falla avgörande. Båda såg hur denna styrkemätning skulle sluta. Kapten Jevgenij Yakunin var en tapper man men det fanns bara en Karl Kämpe och det var inte hans öde att falla för denne dragons sabel. Med en grymtning knuffade Karl ryssen bakåt. Därefter fintade han en hög stöt men utförde en låg.

Jevgenij såg sig vanmäktigt omkring och Karl kände igen blicken från den ryske pojksoldaten som var den sista person som han hade dräpt på Poltavas blodiga slagfält. Han förstod nu varför denne dragon så desperat jagat honom. Blod började rinna ur Jevgenijs mun och han sjönk ner på knä. Han tappade sabeln och förstod att han höll på att dö. Det svartnade för ögonen och med en tung duns slog hans kropp i marken.

Karl torkade av värjan och skidade den. Han hade dödat två bröder, det förstod han. Karl sörjde inte dessa två för de hade varit

ute efter hans liv. *Hellre dem än jag.* Med bestämda steg gick han över till hästen och klev upp i sadeln. Med solen i ryggen red han snabbt ut ur byn samtidigt som kyrkan brakade samman i lågornas sken. Karl Kämpe hoppades att han aldrig igen skulle behöva uppleva en sådan infernalisk natt som denna. Den förhoppningen skulle snart komma på skam skulle det visa sig.

DETTA ÄR SLUTET PÅ
UR RAGNARÖKS ASKA
MEN BERÄTTELSEN
OM KARL KÄMPE ÄR
LÅNGT IFRÅN ÖVER...